

Посилка. Частина 1

Оксана Савченко

ВСТУП

Книга розповідає про те, як отримана поштою посилка змінила долю двох молодих дівчат. Вкладена у пакунок маленька чорненька коробочка виявилася не тим, що вони замовляли поштою. Геодезистський пристрій, який випадково потрапив до рук дівчат, може змінити всю історію світу.

Ховати таємний технологічний винахід, дівчата потрапили в досить незручне становище. Їх намагалися вбити, залишивши в будинку вибухівку, але це не спрацювало. Головним героям довелося провести ніч на руїнах давнього закинутого панського маєтку. Саме в цей час одна з дівчат отримала "дивні здібності" від старої знахарки, які дозволяють бачити та читати душі людей, а також мандрувати їхніми спогадами. На той момент дівчина не усвідомлює, що разом із знаннями вона отримала велику відповідальність, та навіть не уявляє, чим це обернеться для неї у подальшому житті.

За кілька місяців дівчата встигли познайомитися з новими людьми, побувати у звичайному селі та насолодитися краєвидами старовинного Костелу, провести ніч на руїнах панського маєтку, вижити в лісовій хижі та потрапити у закинтий санаторій, який виявився місцем діяльності лікарів-убивць.

Викрадені в лікарів документи дозволили зупинити цілу сітку викрадачів людей, які торгували людськими органами.

Історія розповідає про те, як молоді люди, усвідомлюючи важливість отриманого ними винаходу, намагалися його зберегти. Проте, побудована система корупційної влади змусила їх таки знищити прилад ... чи він був схований. Про це ви дізнаєтесь, якщо почнете читати з першого розділу.

РОЗДІЛ 1. ЗАБЕРИ ПОСИЛКУ

Все почалося з телефонного дзвінка від мого молодшого брата о 07:00 ранку.

— Привіт, вибач, що розбудив, але я забув тобі вчора сказати, що замовив на твоє поштове відділення собі посилку. Ти зможеш її забрати та лишити у себе, а я заїду ввечері й заберу? А якщо зможеш привезти мені на роботу, то я буду дуже-дуже вдячний. Повідомлення з Нової Пошти я надіслав тобі в Телеграм. Дякую. Бувай. А я така крізь сон.

— Що? Що? Яка посилка?.. - поки я тормозила, він вже поклав слухавку. - М-м-м-.... ну добре. Потім заберу, вкрила себе з головою і встигла спати далі.

Близько другої години дня я була вже біля поштового відділення, все забрала та вийшла на зупинку навпроти свого будинку.

Цікаво, що ж він там замовив? Мене аж розперало від цікавості. Не втримавшись, я відкрила пакунок. Там лежала якась річ, зовсім не зрозуміла для мене. Чорна, вузька, прямокутна коробочка, дуже схожа на панель від автомагнітоли. Я, видно,

ненароком щось увімкнула, коли діставала її. Так як по екрані побігли якісь дивні

червоні написи з цифрами. Спочатку я намагалася їх прочитати, але почула зліва від себе якийсь шум по автомагістралі, підняла голову і просто завмерла. По дорозі до зупинки на великій швидкості летів військовий джип, навіть не зупиняючись на червоне світло. Я налпала якусь кнопку на пристрої, вимкнула, засунула в карман і давай відходити в сторону. Поряд стояла ще якась тітка, вона також вийшла з Пошти і тримала пакунок. Помітивши автомобіль, який мчить на великій швидкості, жіночка кинулася тікати в двори.

Не знаю чому, але я повторила за нею і побігла до свого під'їзду в протилежному напрямку. Автомобіль доїхав до зупинки та запаркувався, з нього вийшло шестеро досить здоровенних дядьків у військовій формі. Я стояла перед під'їздом та спостерігала за тим, що буде відбуватися далі. Чоловіки бачили на зупинці двох людей – мене та ще ту жінку, яка дременула у протилежний бік. Поговоривши про щось, вони розділилися: трьох пішло шукати тітку, а ще троє почали йти прямо до мене. Якась частина мене там, глибоко всередині, заверещала: "ТІКАЙ!!!" І я підкорилася. Набравши побільше повітря в груди, я помчала сходами на четвертий поверх. Час ніби завмер... Я так старалася бігти з усієї сили, а склалося враження, що стояла на одному місці. Налпала ключі, ледь відкрила двері квартири, вскочила і давай швидко за собою їх зачиняти. Впала в коридорі і почала відхекуватися. Моя

сусідка Руслана вийшла з кімнати навпроти і не могла зрозуміти, що зі мною відбувається.

— Що з тобою трапилося??? Таке враження, що за тобою біг маніяк із сокирою... Я лише махнула Русі, щоб вона сиділа тихо і почала слухати, що відбувається за дверима.

Хтось походив по сходах, постояв під дверима, шарпнув кілька разів за ручку в дверях, потім за сусідні двері і пішов наверх. Я весь час показувала своїй подрузі, щоб вона мовчала. Ми так просиділи хвилин десять, нарешті я встала і підійшла до вікна. Перед під'їздом стояли ті самі дядьки. Їхати вони не збиралися. Отже, будуть чекати, поки я не вийду, або ще гірше – почнуть шукати по квартирах. Думки про те, щоб вийти та запитати в них, що відбувається, в мене тоді навіть не виникло.

Трохи заспокоївшись, я почала пояснювати Руслані свою дивну поведінку і тут мене осяйнуло. Можливо це та жінка мала щось незаконне, якусь зброю чи була терористкою, чи ще якась невідома мені причина, а за мною вони побігли, бо не знали, кого саме шукають. А якщо подумали, що я її співниця? Ну, коротко кажучи, мою фантазію понесло. Я буквально за кілька секунд 33 рази вмерла, 25 воскресла, і це все за хвилину в моїй голові. Я ледь себе спинила. Рішення прийнято: треба або вийти до них пояснити, що вони мене переплутали або тихенько втекти, щоб мене не знайшли. Перший раз в житті мені дуже захотілося стати невидимкою. Проте, як цікаво в екстремальних ситуаціях працює мозок. Найдурніші ідеї здаються

прекрасними та навіть геніальними. Я відразу побігла поглядом по кімнаті. Де ж я можу заховатися? Але ще раз переконалася що знайдуть і тут, і там, і в тій кімнаті теж.

Але якщо вибратися на дах, обережно перебігти та вийти у сусідньому домі, або в підвал. Та ні, там темно і сиро, ще холодно, а через дах можуть помітити, або ж ще краще впаду. І ось воно, нарешті ідея.

— Руся, мені потрібна твоя допомога. Давай мене перевдягнемо у стареньку бабцю, викличемо таксі і поїдемо геть звідси. Ти будеш мене супроводжувати?

Не знаю чому, але моїй подрузі, мабуть, стало цікаво подивитися, чим це все закінчиться, або може вона боялася лишати мене саму, оскільки погодилася відразу. Зараз, коли пишу, аж смішно, та тоді ми були дуже серйозні і перелякані.

Буквально за кілька хвилин я вже стояла "наряжена" старою бабцею і чекала лише прибуття таксі. Нарешті прийшло повідомлення, і ми пішли до машини.

Я спокійно так вийшла з під'їзду, вчепившись у Русланину руку, наче мені дійсно дуже погано, і я їду помирати. Військові стояли на сходах і навіть не звернули на нас уваги. Мене це дуже потішило.

РОЗДІЛ 2. МАЙЖЕ ВТЕКЛИ

Ми рухалися по місту в таксі і я весь час міркувала про те, що ж такого могло бути в тієї жінки в посилці, що змусило приїхати по неї військових, ще й мене так налякати. І тут я згадала про братів пакунок. А де ж я його залишила? Я в сумку, по карманах. Немає... Я залишила його замовлення вдома та ще й не скоро туди повернуся, а може згубила, коли бігла?? Отакої, сподіваюсь та штука не дуже дорога. Я ще раз у сумку, щиро думала, що взяла її з собою. Немає. Лише упаковка лишилася. На дні маленька бумажка "ГЕОДЕЗИСТСЬКИЙ ПРИСТРІЙ"

Мені це ні про що не говорить. Цікаво, що це таке???

Я хотіла подивитись в інтернеті, але ми вже під'їхали до моєї тітки Раї. Чому до неї? Не знаю, майбуть тому, що в неї мене будуть шукати найменше.

Вона наче непогана людина, але трохи занудна. Як почне жалітися на свої болячки у всіх подробицях, аж тошно стає. Ми з Русланою зайшли в магазин біля будинку і придбали торт. Моя ідея полягала в тому, що скажу, ніби тут проїздом, тому вирішила зайти в гості. Посидимо в неї до вечора, будемо слухати її, а потім стемніє, і вона нас не відпустить, залишить ночувати. Від неї відразу на роботу поїду, а там далі щось придумаю.

План прекрасний. Така задоволена собою дзвоню в двері і нам відчиняє якийсь чоловік. Опа, мене аж перекошило. Я навіть подумати не могла, що в цієї старої, занудної тітки може бути коханець. Ще й такий симпатичний чолові'яга. Ми з подругою переглянулися і я така:

— А тітка Рая вдома?

Чоловік окинув нас оком, почесав потилицю і відповів.

— Ні, немає, поїхала на дачу на кілька днів, буде аж у четвер. Щось передати?

Ага, торт, повітряний поцілунок, палаючий привіт і достатньо, — подумала я.

— Ні, дякую, ми іншого разу заїдемо.

Схопила свою подругу за руку і потягла на вулицю. Оце-то справи, що ж робити?

Аж раптом задзвонив телефон. Це був мій брат.

— Привіт. Як справи? Хочу заїхати через годинку забрати свій пристрій.

— Назар, тут таке, ну так сталося. А ти вдома?

— Ні поки, тільки збираюся їхати, ось думаю до тебе додому чи до себе. То що там трапилося?

— Ну, це не телефонна розмова. Ти їдь додому, а я до тебе приїду. Добре!?

— Гаразд. Але в тебе точно все гаразд?

— Так, не хвилюйся, розповім при зустрічі. В мене "камінь з душі впав". Чому я відразу про брата не подумала, пхалася аж на другий кінець міста до тітки. В маршрутці я вже трохи заспокоїлася. В мене почали закрадатися думки, що можливо нічого страшного й не сталося, і я все надумала. То розгулялася моя бурхлива уява...

Доїхали хвилин за 40. Заходимо до Назара, а він вже піцу замовив, сидить, чекає моєї розповіді.

— Я тут піцу прихопив. Ви будете? - Прямо з дверей запитав Назар.

— Ура, їжа, хоть щось приємне за сьогоднішній день, — відразу зраділа Руслана.

Ми роздяглися та, всівшись на дивані, почали розповідати "страсті" сьогоднішнього дня, з усіма бурхливими емоціями. А Назар просто сидів і сміявся з нас:

— Давно мене так не веселили. Там мав бути твердотільний жорсткий диск. Невелика, пласка сіра коробочка, — заліз в інтернет та показав фото.

— Ні, це не те, що було у пакунку. Більше схоже на панель від автомагнітоли ніж на те, що ти мені показуєш. Я почала описувати пристрій, в інтернеті схожого я нічого не знайшла. Дуже дивно... Ми всі задумалися. І тут Руслана не витримала і давай фантазувати:

— А якщо той пристрій потрапив помилково у Назарову посилку, тому за ним поїхали військові. Ти ж розповідала, що вмикала його. Уявляєш, якщо ти активувала якусь ракету чи ще щось такого плану.

— Така версія також можлива, — погодився Назар.

О, Боже, я знову почала себе накручувати. А може й дійсно тітка на зупинці не в темі, а причиною був той клятий пристрій. Але чому тоді вона тікала? Можливо в неї теж якісь дивні речі були в пакунку? А ще можливо ... все. Досить! Мої мізки закипали. Треба йти спати, а завтра буде новий день, і все вирішимо. Головне - тепер знайти ту чорненьку коробочку, а то думаю, що я загубила її.

Ранок почався з активних зборів на роботи. Черга до ванної, в туалет, кіпіш...

Незрозумілий рух по квартирі скінчився близько 08:00 год, коли ми дружно вийшли з квартири.

РОЗДІЛ 3. ГОСТІ В ХАТІ

День на роботі пройшов у звичайному режимі, нічого дивного не відбувалося.

Ввечері я вирішила таки повернутися додому. Коли я доїжджала вже до будинку, в моїй голові почали виникати знову тривожні думки, а що як мене чекають, відвезуть в якийсь лісок та закопають, а я ще така молода, саме жити починаю.

А що, якщо ... а якщо до в'язниці, або... та інші різні думки в такому плані. І я так сконцентрувалася на страхах, що навіть і не помітила, як стою перед дверима

під'їзду. Навкруги немає нікого. Починаю підніматися по сходах, і що Ви думаєте там?? Анічогісінько. Все тихо та спокійно. Пусто... Немає ніяких чоловіків, ман'яків, військових, бандитів тощо. Глухомань...

Я повертаю ключ, клац-клац, відчиняю двері і втратила мову. В квартирі повний безлад.... А лишили його зовсім не чужі люди, а ми з Русланою, коли переодягали мене у бабцю. Ото так, тут два дні прибирати цей бедлам, подумала я про себе і, кинувши в коридорі сумку, пішла до кухні.

— Так, можна було б і прибратися! – Прозвучав чоловічий голос за моєю спиною. Я стою і не повертаюся, "матка в труси впала", настільки стало страшно.

Оглянутися не можу, відповісти також, все залякло. Потрібно тікати, закричати чи ще щось в цьому плані, а я просто онімівши...

А вже за секунду перед моїми очима постає мій брат Назар.

— Привіт. Ну, як я злякав тебе? Я взяв запасні ключі, прийшов раніше, щоб впевнитися в тому, що тут нікого немає. Ідея, щоб налякати тебе, прийшла потім. Ха-ха!

— Ха-ха!!! Я була розлючена. Мені хотілося накинутись на нього з кулаками та дійсно прибити. Проте, я не могла. Я просто стояла мовчки і дивилася, а потім сіла на підлогу і як розридалася. Так, навзрид, чи то від почуття жалю до себе, чи то від безвиході, чи ще від чогось. Не знаю, але я просто плакала.

Назар відразу підійшов, обняв, почав заспокоювати. І чим більше він намагався мене жаліти, тим сильніше я всхлипувала. Нарешті зрозумівши, що це не працює, він просто відійшов та сів за стіл на кухні, надавши мені можливість виплакати. Все б воно нічого, коли раптом вхідні двері відчинилися і в квартиру зайшли двоє молодиків.

Я на підлозі в сльозах, в соплях, косметика разтіклася аж по шиї, а в мене у дверях два незнайомих хлопці, досить симпатичних.

— Доброго дня. А нам потрібен Назар Д*****. Він вдома?

— Так. Прошепотіла я крізь сльози. А що потрібно?

— Доброго дня, ще раз. Повторив один з них та підійшов простягнув мені руку, допомагаючи встати з підлоги.

— Ми до Вас за своїм пристроєм, що був у Вашій посилці. Ви ж розумієте, що він туди потрапив випадково. Вдивляючись мені в очі, сказав хлопчина.

— Нам потрібно його забрати, а Вам повернути Ваш диск.

Я не могла йому нічого відповісти, просто намагалася витерти з обличчя сльози та туш, що розмазалась по всіх щоках. Раптом всі почули брязкіт ключів та шурхіт за дверима квартири. Ми дружньо обернулися у тому напрямку. Це була Руслана.

Поколупавши замок, вона зрозуміла, що відчинено. Виматюкалась і відкрила двері. Навіть боюсь уявити, що в той момент творилося в її думках.

Я стою посеред кімнати заплакана, Назар сидить з кавою за столом на кухні, а поряд стоїть два молодих, досить високих та накачаних чоловіки, ще й навкруги повний безлад.

Вона завагалася, чи то заходити, чи то кинутися донизу та викликати Поліцію. Але ця клята цікавість пересилила здоровий глузд і вона зайшла. Повисла могильна тиша. Нарешті один з хлопців не витримав і такий:

— Ви проходите далі, саме Вас нам не вистачає.

— Мене, а що я... я...ну. Що я? — бормотіла Руся.

Ми всі засміялися. Це дійсно виглядало дуже дивно.

Один з гостей підійшов, закрив двері, а потім такий:

— Може поп'ємо каву, поговоримо.

Я спокійно так кивнула та вказала на стільці біля кухонного столу.

— Мене звуть Максим, а це Дмитро. Ми працюємо у геодезистському бюро. Я – айтишник, а Дмитро – технічний директор.

— О, це щось таке було на тій бумажці в пакеті! – Нестримано вигукнула Руся.

— Так, це пристрій, який дозволяє за допомогою супутника подивитися, що знаходиться дуже глибоко під землею. Ніби металошукач, але він показує все, що знаходиться на глибині до 200 метрів з найменшими подробицями. Заливає данні на комп'ютерну програмку, яка проектує та висвічує те, що під землею, як воно виглядає, навіть приблизний вік знахідки показує. Відображає засипані під землею будівлі, навіть показує дрібні монети. Він безпомилково визначає структуру та тип металів. Це просто неймовірна річ, яка дасть можливість здійснити безліч відкриттів. Але так як пристрій працює від супутника, після того, як ми приєдналися, відразу приїхали військові. Довелося пояснити, що ми створюємо такий прилад, і як він має працювати. Нам звичайно не дозволили далі займатися розробкою, тому й довелося його ховати.

Під офісом на першому поверсі розташована Нова Пошта. Поки військові обшукували наше приміщення, ми сховали пристрій в першу ж посылку. Сфотографували отримувача і адресу. А Ви, коли отримали відправлення, знову увімкнули пристрій, тому відразу примчали військові. Вони не знали, кого шукати. Ви ж його на зупинці увімкнули. А якби це було вдома, то Вас би ще звинуватили у державній зраді. Хоча, якщо Ви лишите його собі, то так і буде, можете сісти до в'язниці.

— Нічого собі так диск замовив, — пробурмотів Назар.

— Та, це звичайна випадковість. Наш керівник віддав військовим прототип і геопристрій наче зараз не шукають. Тому ми хотіли б його забрати.

— А Вам він навіщо? Ви ж не зможете його вмикати? Чи плануєте продати за кордон?— трохи обурено запитала Руслана.

— Та, ні. Ми хочемо його заховати або знищити, оскільки зрозуміли, яку страшну річ створили. Ми, коли його розробляли, мали наміри проводити розкопки історичних місць, а не віддавати військовим. Якщо така річ потрапить не в ті руки, то наслідки можуть бути навіть катастрофічні.

Тут звичайно хлопці були дуже праві. Але якщо таку річ продати за кордон, то є шанс провести все життя, насолоджуючись відпочинком десь на Мальдівах. В мені боролися два переконання: знищити назавжди чи скористатися шансом. Але то все не

так важливо, оскільки я не знала, де той клятий пристрій.

— Я, на жаль, не знаю, де Ваш прилад. Коли ми поїхали, то в моїй сумці його вже не було, він або випав у квартирі або в під'їзді, або зовсім на вулиці. Я коли із зупинки бігла, то могла його загубити. Зависла гробова тиша. Перша не витримала Руслана.

— Шукаємо, спочатку в квартирі, а потім далі! — Вигукнула вона і прийнялась активно піднімати усі речі з підлоги. А вже через хвилину, ми всі разом послідували за нею. Ще за сім-вісім хвилин все було прибрано, складено, по своїх місцях розкладено, але пристрою не було.

Переконавшись у його відсутності, ми пішли проводити пошуки в під'їзді, але це все було марно. Нарешті набродившись, ми знову повернулися до квартири. Всі прекрасно розуміли, що геопристрій зник. Діма лишив свій номер телефону на

той випадок, якщо ми все ж його знайдемо, і вони пішли. Руслана дуже зраділа цьому, оскільки Діма їй сподобався.

Нарешті всі розійшлися, я набрала собі повнючу ванну води і вляглася просто розслабитися та відволіктися від усіх думок, що кружляли в моїй голові. Тепла пінка лоскотала обличчя так приємно, і тут раптом мене осяйнуло: я ніби клала пристрій у

карман куртки, може він там і лишився? Вже через дві хвилини, замотавшись в рушник, я стояла в коридорі та шарила по карманах.

— Налапала, я його налапала! – майже вигукнула я.

Видно, коли втікала, він через діру в кармані потрапив під підкладку куртки.

Головне — тепер обережно дістати, щоб знову не увімкнути.

На мої крики з кімнати вийшли Руслана та Назар:

— Що трапилося? Ти кого налапала?

— Я пристрій знайшла. Моє обличчя аж світилося від радості.

— Та не вже, ми стільки бродили, а він у тебе в кармані лежав, дай хоч подивитися, — попросив Назар.

— Ти ж хоча б не увімкни його! – Почала верещати я.

— Ну, що я вже зовсім. Назар обережно взяв чорну коробочку, повертів нею в руках, але вимкнутий пристрій – це звичайний кусок пластмаси. Важко вдихнув і повернув мені.

— Назар, а де гарантія того, що ці хлопці казали правду, а якщо вони вкрали ту штуку?— якось стурбовано запитала Руслана.

— Ну-у-у, такий варіант теж можливий.

— Я думаю, краще віддати їм цю хрінь і спати спокійно...

Ми ще б обговорювали цю тему, але пролунав дзвінок у двері. Ми аж здригнулися від переляку.

Назар поглянув на годинник 21:33. Дзвінок повторився, я засунула пристрій в карман та тихенько підійшла до дверей, щоб поглянути, хто ж так пізно добивається.

— Може то хлопці повернулися? — З надією в голосі промовила Руслана.

— Або вже військові примчали! — З іронією додав Назар.

Дзвонили досить настирливо, я підійшла до дверей та тихенько подивилася у шпарину. Фух, це була сусідка навпроти.

— Наталко, це тітка Люба, відкрий, будь ласка.

Я відчинила двері, та не встигла навіть привітатися, як вона мене просто посунула і зайшла у квартиру.

— А що у Вас тут трапилося? Якись хлопці ходили до тебе, повно військових під будинком було. Ти вже щось накоїла. А твоя мама знає?

Я не встигла відкрити рота, щоб дати якусь відповідь, як вона знову:

— Оті хлопці до Вас приходили свататися? Що весілля буде? Чи то ти, упаси Боже, кредитів набралася, та з тебе гроші вибивали? Бо якись вони дуже здорові. А мати знає про ваші гульки? А що то за бабця у Вас була, я бачила Руслана проводила? Щось дуже багато людей нових у Вас ці дні було, мама знає, що тут коїться? Назар тихо посміхнувся, дивлячись на мене, а Руслана стояла і хіхікала, уткнувши голову в светр.

А-а-а-а, це "вибух мозку". Мені так захотілося її тріснути, але стою, стримуюсь. Вона задала ще десь двадцять безглузвих запитань, а я чекала, потім просто розвернула її до дверей і випхала на коридор.

— Давайте, я на вихідних зайду і побалакаємо, а то ми вже спати лягаємо, завтра на роботу всім. Потім, потім поговоримо. І закрила за нею двері.

— Ото, ти зла жінка, Наталко. Їй же тепер ніч з цими питаннями жити, а ти взяла і відправила геть. Не маєш ти совісті, — зауважив брат.

— Нічого страшного, в неї, там в голові, свій серіал крутиться, нехай розглядає.- Відповіла я нестримано. Всі засміялися.

Поки ми повечеряли, помилися та розійшлися по ліжках, була майже одинадцята. Назар намагався ще поз'ясовувати, хто і як нас знайшов, обговорити ще кілька подробиць, але мені вже не хотілося нічого, просто потрібно було відпочити.

РОЗДІЛ 4. ДОБРИЙ ДЕНЬ.

День дійсно був добрий, на роботі сьогодні було все якимось спокійно, врівноважено. Близько четвертої години мені подзвонила Руслана:

— Привіт. Я хочу тобі зізнатися, що не стрималася і подзвонила на той номер, що нам дав Діма, але він поза зоною досяжності. А якщо з ними щось сталося? Таке ж може бути?

— Ото, так, про що б ти ще хвилювалася? Тобі настільки сумно на роботі? Потрібно було спочатку запитати, одружений він чи ні, скільки дітей по світі бігає. Ти б краще хвилювалася про те, що ми з приладом будемо робити, а не про хлопця, якого вперше бачиш. Прийдуть знову якись невідомі люди до нас, то сусідка під дверима спати буде, щоб нічого не пропустити. Уявляєш, як їй зараз? — засміялася я.

— Ага, а з бабцею, ти жорстко повелася... Він не мав обручки, я звернула увагу.

Як ти думаєш, я йому сподобалася? В мене є шанс познайомитися з ним краще?

— Ну, не знаю. Мені здається, ти не за те хвилюєшся, ми можемо до в'язниці

потрапити, а ти про хлопців думаєш, ти нормальна? Добре, до вечора, а то це не дуже телефонна розмова.

Кладу слухавку і відчуваю, як за моєю спиною на мене хтось дивиться. Повертаю голову, а там два здоровенних дядька.

— Доброго дня! Ви Наталя ****?

— Так, — ледь видавила я з себе слово.

— Чудово, нам потрібно з Вами поспілкуватись. Де нам буде зручно?

— Отам, махнула я рукою на конференц залу. Встала з-за столу та пішла попереду. В офісі всі відразу роти повідкривали, зашухукали.

Ми зайшли у приміщення і один з них, навіть не пояснюючи нічого, почав розмову.

— Ми знаємо, що прилад у Вас, він не потрапив до рук Вашого брата і до наших співробітників, а лишився у Вас. Ви маєте його віддати нам. Сьогодні останній день. Якщо не повернете, завтра вся інформація потрапить на телебачення. Про нього всі дізнаються, а перед Вашим будинком буде купа журналістів, заведеться справа про крадіжку держмайна, а це вже термін...

— Але я нічого не крада, спробувала я заперечити.

— Порозказуйте тут...Хтось же має відповідати за втрату, чому не Ви?

Починаю розуміти, що мені потрібно відпрошуватися з роботи. На диво, керівник не перечив і відпустив. Навіть запитав, чи потрібна допомога, але я подякувала і швиденько покинула офіс.

Їхали ми в звичайному старенькому Форді. Досить малобюджетна організація, подумала я про себе. Доїхали до мого будинку десь за пів години. В дорозі я намагалася завести розмову, проте, мені дали зрозуміти: "менше знаєш, краще спиш". Ну я й замовкла від гріха подалі.

Ми піднімалися сходами, я сунуся собі позаду дядьків. Той, трохи більший чоловік, йшов попереду, потім сивуватий дядько і потім я. Йду така собі вгнувши голову, коли як не тріснувся в сивого. Чоловіки стали і дивилися на двох дівчат, ну як сказати дівчат. Якісь страховища, худючі, з синяками під очима, волосся скуйовджене, а ще запах від них стояв гидотний. Ніби Зомбі, але живі.

Складалося враження, що про такі речі, як гігієнічні засоби, вони навіть не чули.

— Який жах, звідки їх випустили? — Прошепотіла я.

Кікімори, правда відійшли до стіни та дали нам пройти. Я дістала ключа, відімкнула двері та ми зайшли до квартири. Далеко за приладом йти не довелося, оскільки він був у кармані тієї ж куртки, що висіла в коридорі.

Поки я дуже обережно діставала коробочку, щоб ненароком не увімкнути її, за дверима відбувалося якесь шорхання.

— Хто це там? — Запитала я чоловіків.

Один з них відкрив двері, щоб поглянути і на нього накиннулися ті страшні подруги, яких ми зустріли на сходах. Сивий мужик, відразу побіг захищати товариша.

Розгорнулася справжня бійка. Мужики зтягували цих подруг з себе, відпихали їх в інший бік коридору, а вони наче навіжені поверталися та кидалися на них ще з

більшою силою.

Такий "махач" тривав хвилини три, вони цибають, а їх відшвирюють в стіну...

Нарешті один з дядьків зацепив у білявки мотузку на шиї, і він обірвався та впав на землю. На ньому висів якийсь дивний скляний кулон з сірим порошком, який при

падінні на підлогу розлетівся вщент, і з нього посипався той порошок.

Дівчина, побачивши, що трапилося, відразу відпустила чоловіка і впала на брудну підлогу та почала злизувати з цементу розсипану речовину. Моєму подиву не було меж. Більший чоловік, відразу зірвав такий же самий кулон з другої жінки та брязнув ним об землю. І та повторила дії сусідки. Вилизавши все до краплини з брудної підлоги, вони закотивши очі, наче від кайфу, лягли на спину та продовжили кайфувати на холодному цементі. Ми просто спостерігали. Зависла тиша на кілька секунд. Нарешті, я оговталася.

— Може закриємо двері, вони якісь стрьомні?

Чоловіки були настільки вражені тим, що відбулося, що, не промовивши ані слова, один з них вхапив мене за руку та потяг вниз по сходах. Інший же закрив двері до квартири та, переступивши дивних дівчат, кинувся слідом.

Кілька хвилин і я знову в тому ж старому Форді кудись їду.

В автівці чоловіки почали спілкуватися на іноземній мові, то була чи сербська чи ще

якась, я абсолютно нічого не розуміла. Але знала точно, що вони чули про ту дивну речовину, яку злизували з підлоги дівчата, проте, як вона працює, побачили вперше.

РОЗДІЛ 5. ОКОПИ

Їхали ми в машині години дві, так мені здалося. Куди мене привезли, я не знала, оскільки на вулиці була майже ніч і навколо зовсім нічого не видно. Нарешті вони зупинилися біля величезного будинку, точніше буде назвати це особняк.

Височенний паркан, три поверхи, все чистенько, охайно, газон та ялинки на вході.

Мені вклали в руку ключі:

— Іди, переночуєш сьогодні тут, а завтра що-небудь придумаємо, — промовив амбал, і вони поїхали.

Я в шоці. Знаходжусь в "жо...і географії", невідомо де, біля здоровенного будинку сама посеред ночі. Зашибісь! Проте, що залишається робити – заходжу. Відчиняю вхідні двері, навкруги темінь. Так дивно, така величезна хата і відсутня сигналізація. Ледь налапала вмикач я ввімкнула світло. Ось воно що... Меблі відсутні. Отакої, а де ж я спатиму??? Просто підлога та голі стіни.

Обійшла одинадцять кімнат – нічого. Відчиняю вже останні двері і о-о-о — да...

розкладушка. Неймовірно. Здоровенний замок і розкладушка. Прямо мрія...

Проте робити нічого, буду спати на тому, що є. Про такі речі, як вечерея, краще не згадувати. Ситуація не дуже перспективна. Добре, доживу до ранку, тоді подумаю.

Трохи заспокоївшись та відійшовши від шоку, я згадала про Руслану та Назара.

Як вони там? Що ж відбувається вдома? Я ж без телефона, а в кармані лише кілька гривень, здачі з магазину і більше з собою нічого немає.

Розмірковуючи про всі дивні події сьогоднішнього дня, я заснула. Давно я так солодко не спала чи то від стресу, чи то розкладушка виявилася такою зручною, або атмосфера будинку, не знаю. Я прокинулася дійсно відпочивша. Відкриваю очі, бляд***, я ж не вдома. Мені на роботу треба. Що робити, як зателефонувати та хоч попередити, що затримаюсь або що мене не буде? Що робити у величезній хаті без меблів, їжі, телефону та грошей? Встаю...туплю...йду шукати ванну кімнату.

Ого, за третіми дверима знайшла – мені сьогодні щастить. Вмилася, витерла обличчя рукавом. Красуня. Вирішила спуститися на перший поверх та роздивитися, де я є. До виходу я не дійшла.

— Доброго ранку! — прозвучав голос навпроти.

Я аж підцибнула від несподіванки. Попереду стоїть Дмитро, Максим та той здоровий дядько військовий.

— Як тобі спалося, каву будеш? — Запитав Максим.

Мабуть, фраза, що тут відбувається, була написана в мене на лобі, я не встигла відкрити рота, як Дмитро додав:

— Сідай, бери каву, я все поясню, — і махнув рукою на вузьку дерев'яну сходину.

Я опустила на єдине сидіння у цій здоровенній залі. Максим простягнув мені картонний стаканчик з кавою.

— Тримай, воно ще не встигло сильно схолонути.

— Дякую, — я тільки відкрила рот, щоб зробити ковток, як на вулиці прозвучав дивний гуркіт. Що це? Це що постріли, дійшло до мене нарешті. Другий, третій постріл. Хлопці зреагували миттєво. Максим дістав зброю та побіг до дверей, а Дмитро схопив мене за руку та потяг до підвалу.

— Сиди тут, поки я за тобою не прийду. Грюкнув дверима і зник.

— Як мене вже все дістало. Я просто сповзла на східці і тихенько сьорбала каву. Ну, думаю, остання радість перед смертю. Постріли звучали по черзі, то по два, то три відразу. Мені якось було просто все рівно. Хвилин за 6-7 все стихло. Двері в підвал відкрив Діма.

— Виходь, маємо тікати, нас знайшли!

Хлопчина був весь у крові. Досить важко було зрозуміти, чия це кров, його чи того, в кого він стріляв. А далі, біля дверей, я побачила Макса, він був мертвий. Йому пощастило менше, куля потрапила в самісіньке серце.

Проте, це ще було не саме страшне, коли він відчинив двері, перед очима постала дивна картина: все підвір'я було в якихось окопах, безліч ям по пів метра глибиною,

по всьому периметру. Три мертвих чоловіка на землі мене так не злякали, як ці ці ями.

— Навіщо їх тут накопали? — запитала я, поки бігла до машини.

Хлопчина аж посміхнувся.

— Сідай швидше, потім поясню, — скомандував він.

Я зацібула на переднє сидіння й авто аж рвануло з місця, трохи від'їхавши Діма нарешті завів розмову:

— Ці окопи викопує чоловік, який живе у сусідньому будинку. Раніше він був при грошах, жив досить мажорно. Коли купували в нього цю ділянку, все було досить добре. Лише трохи згодом, коли маєток практично добудували, цей сусід повернувся до дома після лікування, він потрапив в страшну аварію і довгий час був

у психлікарні. Не знаю, який здвиг у нього трапився, але він тепер постійно в дворі копає ями. Коли побудували паркан, я дуже сподівався, що він зупиниться, та де там. Він кожен день перелазить і копає, копає.

Хлопці над ним сміялися, запитували що він шукає, пропонували свою допомогу, але де там. Чоловік мовчки кожен день продовжує копати. Тому в будинку зараз ніхто не живе. Кому потрібен сусід-кріт.

Я засміялася, за весь цей час я нарешті щиро сміялася.

— Сусід-кріт, — повторила я. Класно придумав. — Ха-ха-ха.

РОЗДІЛ 6. БУДЬ ПЕРШИМ.

Діма продовжив далі розмову вже досить серйозно.

— Ти ж розумієш, що я не можу тобі розповісти, що ми за організація і чим займаємось. А де зараз пристрій?

— Що значить де? Віддала вчора одному з тих здорових дядьків.

Різкі тормоза, розворот у протилежному напрямку.

— Коробку потрібно було забрати, тепер головне встигнути до приїзду поліції.

Ми примчали до будинку. Дмитро лишив мене в авто, а сам побіг шукати пристрій. Повернувся досить швидко, дуже стурбований.

— Добре, що встигли. Сусід-кріт знову копає. Переступив трупи тай копає. Дебіл... Шкода, що він ями після себе не закопує.

Лише на пів дорозі до міста ми зустріли поліцейську машину.

— Щось досить пізно сусіди відреагували на постріли, чи хлопці не сильно спішать... Мабуть, хочуть, щоб встигли всіх перестріляти. Там їх сьогодні очікує прикольна картина. Ти тільки уяви, як з цим розібратися. Великий двір з трупами та мужик, колишній міністр, який постійно копає траншеї, та ще й не балакає.

Співчуваю я сьогоднішній зміні...

— Та да, — зауважила я.

Відповідати чи коментувати у мене не було настрою. Їду і думаю: А що ж далі? Хто мене лишить у спокої після того, що я бачила і чула за увесь цей час. Непотрібний свідок-труп. Чому мене ще до цього часу не вбили, це здавалося найважливіше запитання, яке я ну геть не могла зрозуміти.

— Куди тепер їдемо? Може краще мене тут, в посадочці, поховати, навіщо ото по країні катати?

Діма мене геть не зрозумів, він косо подивився і відповів щось наче, щоб хотіли тебе вбити, вже б давно це зробили. Ми поїхали до торгового центру.

— Чекай тут, я швидко. Скомандував він і повернувся аж хвилин за двадцять з сонячними окулярами та кепкою.

— Тримай, це тобі, одягни!

Я навіть не перечила, просто натягла цей супер чудовий наряд.

— Що далі?

— А далі потрібно знайти Назара та Руслану.

Через годину поїздки по місту ми нарешті дісталися до Руслани на роботу.

— Ти маєш сходити забрати її, але попроси, хай не виходить відразу за тобою, а через 15 хвилин ми будемо її чекати на стоянці.

Я кивнула та пішла до великої білої будівлі. Співробітник на ресепшині направив мене в ліве крило споруди. Я не встигла дійти до кінця коридору, як на зустріч вийшла Руслана:

— О, нарешті, ти жива!!! Слава Богу! А ми всі на нервах. Назар дзвонить кожних пів години. Пропала, ще й телефон вдома залишила. Хто ж так робить? Ти розумієш, як ми хвилювалися. Вдома повний кошмар. Баба Люба викликала поліцію на якихось наркоманок у під'їзді. Уявляєш, вона пропустила той момент, коли вони з'явилися. Всю ніч перед дверима просиділа, спостерігала за нашою квартирою, а у найцікавіший момент заснула. Я так сміялася. Вона навіть не бачила,

як ти пішла з доми. А вдома все спокійно. А Діма мені так і не подзвонив, уявляєш.

Прикро звичайно, я так чекала. А ти, Коза! Могла б хоч якось подзвонити, а то я вже думала ввечері обдзвонювати лікарні, морги та в'язниці. Планували тебе шукати. То де була????

— Я все поясню. Ти можеш через 15 хв. вийти на стоянку за он тим синім парканом, я тебе там чекаю з Дімою.

— З Дімою, о да! Так би й сказала. Добре, зараз вийду.

— Та не зараз, через хвилин 10-15. Добре?

— Угу..

Я розвернулася та пішла. Пройшло хвилин 25, але Руслани так і не було. Я захвилювалася.

— Щось її довго не має. Може ще раз сходити?

— Ні, сидимо чекаємо.

Дочекалися. Прийшла аж через 40 хвилин.

— Сідай швиденько! Скомандував Дмитро. Ми й так запізнюємося.

— Куди? — запитали ми з Русланою майже одночасно.

— За Назаром! — Відповів Дмитро та натис на газ.

До Назарового офісу ми доїхали швидко, хвилин за сім, оскільки він був не дуже далеко.

— Там охорона, нас не пустять. Русь, подзвони хай вийдет.

— Ок!

— Привіт! Це Русь, я з Наталкою, можеш вийти на вулицю?

— Так, вже біжу.

Дві хвилинки і Назар стояв біля мене. Ми навіть не встигли нормально привітатися, як Дмитро наказав усім сісти в автівку.

По місту ми їхали мовчки.

Складалося враження, що ми дійсно запізнюємося і вже реально запізнилися.

— Треба швидше, давай, мужик, їдь швидше, — бурмотів під ніс собі Дмитро.

РОЗДІЛ 7. А ЩО ДАЛІ?

Від міста ми від'їхали вже на досить значну відстань. Нарешті, Руслана не витримала та запитала.

— А далі що? Куди ти нас везеш? А пристрій ще в нас, чи його вже кудись віддали? Нас тепер повбивають за те, що ми знаємо і бачили?

— Все, виговорилася? — з посмішкою запитав Дмитро.

— Нічого з Вами не буде. Посидите в мене на дачі кілька днів, поки я всі питання не вирішу, та повернетесь на роботу. Завтра подзвоните своїм керівникам та повідомите, що берете лікарняний на тиждень, поскаржитесь на якусь хворобу, почки болять чи щось інше придумаєте. Зрозуміло? Пристрій ще в мене. Я не вирішив, кому можу його віддати, оскільки не дуже довіряю тим військовим.

Я навіть не впевнений чи є такі відповідальні люди у всій нашій країні. Потрапить у погані руки, то може обернутися катастрофою. А це не те, про що ми мріяли, коли його розробляли. Шкода, що немає такого закону, зібралися 30-40 найкрутіших керівників, проінформували суспільство, що є такий прилад, давайте подивимося саме оцю земельну ділянку. Наприклад, поглянути, що є під отим багатовіковим замком. Пройшли погодження 33-х інстанцій і вперед. Оцінили ситуацію з усіх ракурсів разом з істориками, геодезистами, технічними спеціалістами і т.д., і прийняли рішення: використовуємо чи ні. Результат повідомили населенню у відкритому доступі на загально-державному рівні. Така була задумка цього проекту. А як буде по факту, час покаже. Може нас ще всіх просто повбивають, заберуть прилад і на цьому все закінчиться. Прибере до рук якийсь олігарх, і нічого ми з цим не зробимо. Хотілося ще пообдумувати та обговорити цю тему, але ми вже приїхали. Така собі, старенька "халупка" з невеличкими вікнами, вигорівшим на сонці дахом, огорожена старим-старим, практично погнивши, парканом. Поряд такий же напів зруйнований хлів та криниця.

Ситуація в середині хати була не кращою. Стіни вимощені білою глиною, від якої лишається слід на одязі. Меблі часів СРСР: металеві ліжка з пружинами, старі шафи

та серванти. Таке враження, наче потрапив в інший вимір років на двадцять назад. Навіть посуд був тих часів.

— Ух, ти! — Запищала Руслана і зацибнула на ліжку, почала розгойдуватися.

— Ой погляньте! Тут така штука, і ще це є. Бла-бла-бла.... Повно різного тексту звучало від Русі, але коли дійшла до плазми на стіні, то аж зависла. Вона так не вписувалася у цю епоху, що ввела її в ступор.

Руслана навіть підійшла та пощупала, щоб переконатися, що то справді "телек".

- Це що шматок цивілізації?— ткнула вона пальцем на стіну.
- Угу, — промичав Дмитро та пішов до кухні ставити чайник.
- Це будинок твоєї бабусі? — поцікавився Назар.
- Ні, ну бабки, але не моєї.

І Дмитро почав розповідати, як він отримав цю хатину.

— Якось я їхав понад сільським кладовищем, мені довелося зупинитися, щоб пропустити похоронну процесію. Літо, спека, вікна в машині відчинені. Чую жінки обговорюють покійницю. Що її дочка та внук так і не приїхали на похорон. Їм про смерть повідомили, а вони навіть грошей на поховання не дали. Оплачує все місцева церква та сусіди. Хата тепер пустуватиме, якщо ніхто жити в ній не буде, то

3

часом рухне, як більшість по селі.

Я подзвонив знайомому з СБУ, він мені дістав інформацію про ту родину.

Виявляється дочка покійниці постійно хворіє, в неї цукровий діабет і вона вже майже не ходить, а онук мого віку, але наркоман. Має кілька судимостей. Вони до села років двадцять вже як не їздили.

Я дочекався завершення похорону, представився онуком, всплакнув для виду над могилкою. Сказав, що нікого тут не знаю, оскільки був останній раз ще в чотири роки. Дав грошей священнику та сусідам, які організували похорони, а вони віддали мені ключі від хати.

Так цей будинок у мене і з'явився. По документах я не свічуся, тому тут шукати точно не стануть. Будемо компанією молоді, яка приїхала у відпустку в село. Не забудьте – відзвоніться по роботах, повідомте про свої лікарняні, а тоді вимкніть телефони, так буде безпечніше.

— Таким онуком можна бути практично в кожному селі, — зауважив Назар.

— Так,— погодився Дмитро.

— Нам потрібно ще сходити до магазину та купити якогось м'яса, будемо готувати шашлик. Має ж бути якась радість... Та й в сусідів буде менше питань, чого це ми серед тижня приїхали в цю глухомань.

— Ура-ра-а!!! — Радісно закричала Руслана.

— Шашлик це класно!!! Я вже і так дуже їсти хочу. Купіть мені хоч йогурта поки.

Хлопці взяли пакета та пішли до магазину. А ми з подругою влаштували собі екскурсію, розглядаючи всі кімнати, хлів та сад.

Пройшло десь пів години, і хлопці повернулись. Ми з Русланою прийнялися мити картоплю, робити салат та бутерброди, а чоловіки зайнялися м'ясом.

Я була дуже здивована смаком води з криниці. Вона якась така особлива – п'єш і хочеться. Ніколи не думала, що вода може бути смачною.

Через півтори години ми вже всі сиділи за столом та поїдали все, що наготували. Аромат шашлику стояв у повітрі, овочевий салат та запечена картопля. Смакота.

— Ох, зараз би ще пива, — зауважив Назар. Ми з Русланою його підтримали.

Проте, Діма категорично замахав, що ні.

-Поки не та ситуація, щоб напиватися.

На вулиці ми сиділи аж до сутінків, нарешті комарі нас загнали в будинок. День видався цікавим та насиченим. Тому після обіду-вечері ми розбрелися по кімнатах і кожен вибрав собі ліжко. Назар з Дмитром пішли в кімнату з теликом, а ми з Русланою відправилися до меншої. Руслана була в захваті від ліжка з пружинами, на якому ще з пів години цибала як мала дитина.

РОЗДІЛ 8. ПОЛЮВАННЯ

О, да ранок розпочався з 5-ти годин. Так як ми вчора були всі втомлені, то позасинали швидко та досить солодко. А побудив усіх шурхіт... шкрябання... шкрябання. Миші! У старій сільській хатині їх було повно. Не допомагала навіть подушка на голові. Прокинулись всі. Не хочу повторювати мати, які прозвучали за ранок в будинку, але їх було досить багато.

— Все завтра сплю на вулиці, — бурчала Руслана.

— Так, це хороша ідея для того, щоб нагодувати місцевих комарів,— зауважила я.

Вставати зовсім не хотілося, але я сповзла з ліжка та побрела на вулицю, оскільки шурхіт мишей дуже дратував.

Який неймовірний ранок... Золоті промені ранкового сонця ніжно-ніжно торкалися землі. На кожній травинці лежала кришталева краплинка роси, а запах... а повітря... свіже, чисте, майже без аромату гною. Оскільки сморід від місцевої ферми при в'їзді в село вчора помітили всі. Пташечки співають. На другому кінці вулиці вже матюкаються сусіди. Там проїхав молоковоз, там повели корову на зелену пашу, там тихо берегом мандрує рибалка.

А над річкою сповзає сірий-сірий туман. Так відчуття умиротворення, коли все-все на своєму місці, дійсно гарно.

— Привіт. Давай, закінчуй кайфувати, будемо готувати сніданок та далі їхати, — перервав мої роздуми Дмитро.

— Куди їхати, 5 ранку? Я думала ми тут на тиждень. Тут класно!!!

— Доброго ранку! — Прозвучало позаду нас. Ми з Дімою різко обернулися на голос. За тином стояло троє чоловіків. Але такі, ну-у-у не дуже тверезі. Вони поверталися з полювання.

— А Ви, що баби Мані онуки? — запитав найстаріший чоловік.

— Да, заїхали будинок відвідати, шашлика поїсти. А Ви з полювання? Пощастило? — перевів розмову Дмитро.

— О, да, дві качки, ще й риби наловили,— почав вихвалитися один з них.

— А чому Ви не спите так рано? На риболовлю йдете? — Відразу почав допитуватися молодший з них.

— Ні, хочемо село Ваше подивитися, поки спеки великої немає. Є тут якісь пам'ятки?

— Ну, да! Там на пагорбі старий храм – Костел Ім. Антонія Падуанського.

Говорять, що під ним навіть підземні тунелі є. Там за ставом є джерело, бабки балакають про його супер цілющі властивості. А ще є старий панський маєток. Там

правда дуже великі зарослі, але якщо пішки, без машини, то можна пройти. Все вже тут старе, обвалює, ніхто нічого багато років не робить. Запустили все, розвели смітники. Завжди на всі питання одна відповідь "немає фінансування, нічим не можемо допомогти". Всю країну розграбували, мало їм!!!...

Розмова могла затягнутися, але тут на дорогу вийшла жінка одного з п'яниць. Чоловіки відразу спини повирівнювали, виставили свою здобич поперед себе, впевнено шатаючись почемчикували їй на зустріч.

Ще десь з-пів години було чути, як вони розповідали їй про те, які вони молодці, і як

їм було важко діставати тих качок з води. Смішні дядьки.

— Ось би з нашим пристроєм походити під Костелом, побачити, що в тих тунелях, і біля панського маєтку погуляти. Там 100% може бути якийсь скарб. Уяви собі, ми б стали мільйонерами, — почули ми за спинами голос Назара.

— Не можна. Нас по супутнику відразу знайдуть. Ще й сядеш за вкрадений пристрій. А щоб скарб знайти, його до цього має хтось туди покласти, — зауважив Діма.

— Ну тоді навіщо той прилад робити, ховати? Якщо ним не можна користуватися?— Сумним голосом пробурмотів мій брат.

Я не дала продовжити хлопцям цю безглузду дискусію.

— А що ти там казав про поїздку? Куди ми маємо їхати? – Запитала я у Дмитра.

— Спочатку на базар за продуктами, а пізніше поїдемо на річку. Спати будемо вдень, можливо так миші дадуть виспатися. А пізніше ще щось придумаємо, — відповів Діма.

Ми підтримали його рішення одноголосно.

— Я на базар не їду, відмовилася Руслана. Спробую виспатися на веранді.

Вже через годину ми з Дмитром повернулися. Купили молоко, картоплю, набрали солодошів, навіть баночку меду прикупили.

Руслана солодко спала на софі, а Назар хропів перед телевізором. "Люди-сови", подумала я про себе та не стала їх турбувати.

Близько 10:00 ранку ми вже приготували сніданок, навіть встигли накрити стіл.

Першим на смачні аромати прокинувся Назар, а потім і Руся.

— Я б сходила подивитися на той старий Костел, — запропонувала я.

— Ні, до 11:00 вдома, а потім поїдемо на річку, — скомандував Діма.

— Ура, на річку! Руслана аж засвітилася. Круто, я буду купатися в шортах і майці!

А ти, Діма, як будеш? Без одягу?

— Подивимось, можливо. – Посміхнувся він і пішов до будинку по речі.

Не знаю чому, але в мене було якесь недобре передчуття. Все дратувало, злило.

Знала б, де лежить сокира, пішла б рубати дрова. Взявши якось себе в руки, я сіла в авто, щоб їхати на річку, прихопивши з собою дволітрову пляшку води.

— Нічого собі, у тебе сушняк, — помітив Назар. Я змовчала.

Проїхавши метрів двісті, ми були біля річки.

— Навіщо було машиною їхати, якщо можна було прогулятися? Але на мене всі так поглянули, ніби я сказала неймовірну дурню. Дивно...

О, ця зелена смердюча жижа, схожа на воду лише здалеку... Бля*ь... це виглядало та пахло дуже не дуже... Мені захотілося розвернутися та втекти геть. Так ось що мене турбувало з самого ранку. Моя інтуїція мене не підводила, з одного болота влазимо в інше.

— Саме зараз у Вас є неймовірна можливість прийняти супер-мега корисні грязьові ванни і, нацепивши на себе з десяток п'явок, пройти процедуру омолодження, оздоровлення та регенерації клітин Вашого тіла. – Почала я єхидничати.

— Це ж як потрібно скучно жити, щоб заставити себе залізти в це адське болото?

Чи може до всього звикаєш? Хочете, я розбавлю його чистою водою, у мене там є дві літри в машині. Ха-ха-ха, — не могла я вгамуватися.

— Подивимося, побудеш тут тиждень та вмиратимеш від нудьги, сама прийдеш сюди купатися. Будеш весело льопатися, відкидуючи ногами п'явок, сміятися та розповідати співробітникам в офісі, як весело провела вихідні на "річці-смердючці", — намагався познущатися Дмитро.

— Ага, побачимо! Ну все, річку відвідали, поїхали до тієї церкви чи до панського маєтку. Ви ж все одно не будете в цьому купатися. Плі-з-з-з... — Занила я.

Так як ситуація з річкою виглядала дійсно плачевненько, ми посідали в машину та поїхали спочатку до Костелу.

РОЗДІЛ 9. КОСТЕЛ.

Що тут сказати... На перший погляд нічого особливого. Величезних розмірів будівля, стіни зовні обросли мохом, цегла обсипається, навколо зарослі бур'яну.

Прямо таки любитися – не налюбуватися. Чимось нагадує сарай у подвір'ї баби Мані, тільки набагато вищий, видно вони практично одного віку.

Здоровенні колони при вході були залишками масивних воріт.

Костел в Старій Котельні був побудований Антонієм Прушинським у 18 столітті на честь відомого проповідника – францисканця Антонія, який залучав невіруючих у християнську віру, був захисником мандрівників і бідуючих людей, а також покровителем сімейних взаємовідносин. Будівництво костелу розпочалося у 1763 році. Довготривалий період будівництва, 18 років, пояснюється тим, що для міцності до вапняної суміші добавляли 75 відсотків яєчних білків. А таку велику кількість яєць на ті часи за короткий період зібрати було неможливо.

Його прихід мав високий статус, костел відвідували особи вищого сану. Також він відносився до числа найбагатших костелів Правобережної України. Проте, вже за радянських часів будівля дуже й дуже занепала.

Я думаю, кілька сотень років тому це був прекрасний храм, що приваблював прихожан, красою якого захоплювалися місцеві мешканці, але не сьогодні.

Скільки грошей сюди потрібно вкласти, щоб реконструювати цю культурну спадщину. Не один мільйон. Так як казали чоловіки, все запущено.

А мої побігли швидко фоткатися, селфі зліва, селфі справа, за вуглом, під стіною,

коло вікна, за колоною і т.д. А я ніби зависла, стала і уявила собі, яким би це місце могло бути.

Навколо газони, зроблена квіткова алея з троянд, поряд ростуть туї та декоративні ялинки, облаштовано лавочки та дизайнерські клумби.

Місце вибране дуже вдало, на пагорбі. З усіх боків відкривається неймовірний вид на село, скелю та річку. А якщо ввечері додати навколо будівлі підсвітку по дахові, то картина буде вражаюча. Все, мої думки полетіли розфарбовувати стіни, віконні рами, малювати золотими фарбами дах.

— Наташ, ти йдеш далі?— обірвав мою фантазію Назар.

— А, що...? Так, так, іду!

Ми по вузькій стежині вирішили обійти Костел по колу. Але коли вийшли та стали позаду будівлі, то просто втратили мову. Картина, що відкрилася перед нами була мега фантастична. Якби я була художником, то навіть фарбами не описала б різноманіття квітів та кольорів. Дивувала краса річки, яка протікала під скелею та тягнулася під мостом зеленими полями, оперезавшись високим очеретом. А навпроти, ще на одному пагорбі, розташувалася церква сусіднього села. Її сині дерев'яні стіни губилися поміж зелених гілок садків. Всі завмерли, розглядаючи та насолоджуючись цим казковим видовищем.

— Може спустимося до річки, там наче вода чистіша, хоч ноги намочимо, а ця спека вже дістала, — обірвала наші думки Руслана.

Всі погодились і почали повільно спускатися донизу.

— А де Назар? — Хвилину через п'ять дійшло до мене.

— Назар! Назар! — Почав кликати Діма, але у відповідь тиша.

— Чорт... ходімо назад.

Ми почали підніматися вгору. Брата ніде не було.

— Може він у тунель провалився? — Почала придумувати страшилки Руслана.

— Ага, і потрапив у величезну яму зі скарбами, — іронічно зауважила я.

Нарешті, обходячи знову Костел, ми побачили трохи відчинені двері, ніби у якийсь хлівчик. Я заглянула і таки є. Стоїть з великою палкою та намагається щось викулювати з землі.

— Міг би хоч відгукнутися, ми ж тебе шукаємо. Знайшов щось цікаве?

— Ніколи мені,— буркнув Назар і ще активніше почав довбати старий іржавий металевий люк.

— О, це вхід у ті тунелі, що під Костелом або в інший вимір. І ми пропадемо безслідно, — вигукнула Руслана.

— Ні, це звичайна каналізація, — буркнув Діма, але прийнявся допомагати Назару. Довбали вони ту кришку ще хвилину 10, поки вона їм піддалася. Ох, це розчарування на їхніх обличчях, коли вони нарешті її відкрили. Там виявилася звичайнісінька кругла яма близько 1,5 метри. Нічого особливого. Ми постояли над діркою, подивилися на дно... переглянулися, махнули рукою і відійшли. Да-а-а, було сумно, стільки зусиль і даремно.

— Зачиняй, надивилися та й досить, будемо повертатися додому, – скомандував розчарований Дмитро.

Ми так засмутилися, що навіть забули про річку, кожен зі своїми думками тихо брів до машини.

РОЗДІЛ 10. А У НАС У ХАТІ ГАЗ...

РОЗДІЛ 10. А У НАС У ХАТІ ГАЗ.

Після активної прогулянки ми повернулися до будинку саме в обід. Спека стояла жахлива, +34 С градуси у затінку. Як тільки доїхали до подвір'я та повиходили з машини, всі кинулися до криниці, пити холодну воду. О-о-о — це благодать. Насолодившись вдосталь водичкою, я перша йшла до хати. Двері відчинені. Дивно, на них наче має бути замок, починаю їх далі повільно так відчиняти. І раптом мені щось блиснуло в очі, як "сонячний зайчик". Що це? Обережно приглядаюся і помічаю тоненьку світлу нитку, натягнуту над підлогою, як рибацька волосінь. Я зависла, починаю міркувати. Навіщо ж вона тут потрібна і хто це зробив?

Позаду мене підійшов Діма, він штовхнув мене і такий:

— Чому не заходиш?

— Глянь! — тицьнула я йому пальцем у підлогу.

— Лягай!!! Заверещав він і з усією силою штовхнув мене на землю. Всі інші з переляку просто присіли.

— Швидко в машину!!! Швидко!!! Продовжував кричати Діма.

Останнім зацибував Назар. Він з переполоху згубив свій тапок, давай намагатися його забрати, машина рушає, кіпіш, крик... Цей з усієї сили жме на газ... Ніби та розтяжка не в будинку лишилася, а нею намагаються в нас кинути. Руки тремлять, серце калатається. Я то хоч розумію, чого тікаємо, а Назар з Русланою просто перелякані від того шуму, що наробив Дмитро. Вже аж на сусідній вулиці він сумно так видавив з себе:

— Нас знайшли.

— Я не знаю, де ми ще можемо сховатися, у мене немає варіантів. Потім просто різко тормозить, виходить з машини та починає ходити по колу.

— Це він так думає, мабуть, — промовила вголос Руслана.

— Може мені, нарешті, поясните, що відбувається, чому знову тікаємо? — Нервовим голосом запитав Назар.

— Від вибуху, там була натягнута нитка, як розтяжка, — сухо промовила я.

Не знаю, яке рішення прийняв Дмитро, але він сів у авто, розвернувся та поїхав у бік будинку.

— Ми що повертаємося? — не втрималась я.

— Так, уявляєш, якщо сусіди зай.... — він не встиг договорити, як на все село пролунав вибух. У нас аж вікна затремтіли.

— Уже зайшли, — тихо додала Руся.

Знову Діма розвертається і їде подалі від будинку.

— А поїхали до Панського маєтку, — перервав тишу Назар своєю дурнуватою

пропозицією.

— Тебе щойно ледь по стінах не розмастило, а ти несеш якусь ересь. До чого тут маєток? – розпсихувавшись на його слова, вигукнув Діма.

— Ну я мав на увазі, що ми можемо там сховатися. Вибух пролунав на все село, скоро тут буде поліція, МЧС і всі інші інстанції, і нас будуть шукати. Виїдемо за місто, засвітимосся на камерах, всі дізнаються, що Діма не справжній онук тієї бабці, почнуть задавати непотрібні запитання і т. д. Давай десь тут переночуємо в машині, вранці побачимо, як справи, тоді й приймемо рішення, куди їхати далі.

Хвилина тиші.

— Поїхали, однак нікуди діватися.

— А може поїдемо з країни? — так прямо в тему запропонувала Руся.

— Давай спочатку хоч з села цілими виїдемо, а там побачимо, — зауважив Дмитро.

РОЗДІЛ 11. ПОЩАСТИЛО.

До панського двору доїхали досить швидко. Ну як до двору, так в кущі. Повиходили, Дімка наказав наломати гілок та накрити ними машину, що ми й зробили. Ті два літри води, що валялися в автівці, тепер були як знахідка. До магазину тепер не сходиш, будемо сидіти з однією водичкою. Сховавши добре свій транспорт, ми зайшли далі за кущі. Картина мене здивувала.

Якщо чесно, я думала, що буде гірше, але ні. Нормальне таке приміщення, трохи довге, не доглянуте. Де-не-де розбиті вікна та поламані двері. Ми підійшли ближче. Походили по кімнатах, одні зруйновані більше, інші – не сильно. Вибрали собі найцілішу кімнату, поклали на підлогу старі дошки та ящики. Нас чекав вечір гри в карти, оскільки лише вони виявилися корисним предметом з того, що було в Діміній машині. Домовилися вести себе тихо і не бродити по місцевості.

Так, у карти ми нагналися на кілька років уперед. Аж підвечір, коли геть стемніло, вирішили спробувати поспати. Як же було не зручно – намагатися виспатись, сидячи на ящику. Нормальний сон нас розібрав вже близько третьої години ночі.

Під ранок я прокинулася знову від шурхіту. Цього разу це були не миші. Спочатку було страшно, але так як спати сидячи не зручно, я вирішила пройтися та подивитися хто чи що там бродить.

Пів шостої ранку, всі сплять, я тихенько крадькома добираюся на інший бік будівлі, заходжу за ріг і аж розгубилася. На сходах сидить досить старенька бабуса у світлій блакитній хустинці і такого ж приблизно кольору сукні. Вона дістала з вузлика шматок хліба та щось схоже на сир, поряд стоїть пляшка з молоком і старенька просто снідає. Я зробила крок вперед і зломала під ногою гілку. Бабця різко повернула голову в мою сторону.

На кілька секунд ми обоє завмерли. Здається, вона теж не могла повірити в те, що на цих руїнах хтось може бути в таку рань. Важко було зрозуміти, хто з нас у більшому шоці... Тупим обоє.

— Доброго ранку, — нарешті промовила я захрипшим голосом.

Вона у відповідь посміхнулася та, махнувши рукою, показала на сходинку біля себе і

запросила сісти.

Я, опустивши очі, підійшла та сіла поряд.

— Вибачте, що потурбувала. Я не знала, що тут хтось живе.

А вона просто глянула на мене таким поглядом, ніби розібрала по кісточках, а потім

знову зібрала. Кивнула і така:

— Як довго ти тут?

— А-а-а... з вечора.

— Зрозуміло. Виходить така ти наступна знахарка.

— Що? Вибачте, я не зовсім Вас зрозуміла?

— Я маю передати тобі знання.

— Знання??...Які знання? Що? — На моєму обличчі було написано, що я зовсім не розумію, що відбувається та про що вона балакає.

А старенька просто широко посміхнулася та почала розповідати.

— 88 років тому я тут жила. Мій батько володів цим маєтком. Коли в країні почалися зміни у владі, нас з мамою батько змусив тікати. А його більшовики тут же і вбили. Коли ми виїздили мені було лише три роки. Батько дав завдання повернутися сюди через 15 років та дістати документ, схований в особливому місці. Що я й зробила.

— І що ж там було? — я прям не стрималася.

— Звичайний текст, написаний словами не нашою мовою, але українськими буквами. Я прочитала все до кінця, але нічого не зрозуміла. Лише остання — зустрінеш під час сніданку, буде обраний для передачі знань про документ.

— Справді? — В мені бушували одночасно подив, розгубленість, радість та шок.

Я навіть не знала, що на це відповісти. Мізками розумію, що мені мають щось віддати, а в глибині душі знаю, що отримаю величезну відповідальність.

— Послухай. Тобі потрібно дочекатися дев'яти годин ранку. Це важливо. Зайти за той старий широкий дуб, стати обличчям до сонця, відрахувати від нього три кроки вліво та копати, доки не наткнешся на дерев'яний ящик з документом. Прочитаєш та покладеш назад. Він має зберігатися знову 60 років.

Ти маєш зробити все в таємниці, щоб ніхто не знав та не бачив. Тягни час, роби що хочеш, але ти повинна виконати те, що я тобі доручила. Також, там за старою криницею, внизу зліва є цеглинка, яка найбільше від усіх стирчить, ти її притисни сильніше, а потім різко відпусти, відкриється щілина, засунеш руку та дістанеш собі 12 монет. Більше не бери. Всі інші лежать для наступних поколінь. Тобі цих грошей на перший час вистачить. Через 60 років, в цей же день, в цю пору, повернешся та передасиш свої знання наступному.

— Якщо розірвеш цикл та скористаєшся отриманими знаннями не для блага, то не матимеш по життю у свій бік доброго слова, продовження роду та спокою в душі. Будеш скитатися по світі в злиднях, бідах та приниженнях, аж поки не настане час передачі знань знову обраній людині. Зрозуміла!!! У документі буде підказка, що і як робити далі, коли і кому його віддати.

Встала, глянула на мене своїми сірими очима, кивнула і пішла геть вузькою стежиною вздовж високого чагарника.

Найцікавіше, що у мене не виникло бажання наздогнати її, поставити запитання, склалося враження, що мої мізки ніби вимкнулись і просто "вийшли на перерву". Відпустило трохи згодом, я ніби опам'яталася від якогось сну, відразу нахлинули думки та купа запитань...

Біля восьмої години ранку сонце піднялося вище і на вулиці ставало дуже гаряче, всі вже прокинулися і бродили по маєтку. Хотілося гарячої кави і хоч якогось бутерброда, щоб поснідати. Нарешті, голод взяв верх над нашими думками і ми прийняли рішення – відправити Назара до магазину.

Його майже ніхто не знає і навряд чи стане щось підозрювати. Надівши на себе кепку, Назар почемчикував до найближчого місцевого магазину.

Я тим часом чекала 8:45, потім сказала, що йду до туалету. А сама тихо пішла до старого дуба, який мені показувала бабця. Стала спиною, відрахувала кроки і стала копати шматком шиферини, що валялася на землі неподалік дерева.

Колупалася хвилин 15, аж поки дістала вузький ящикок. Мене всю почало трусити від хвилювання. Коли я, нарешті, його відкрила, то там таки був згорнутий в рулон папірець. Ого, справді документ, стара не брехала.

Розгортаю його дуже обережно, щоб не пошкодити і читаю абсолютно незрозумілі мені слова. Ну які там слова, більше схоже на набір букв, якась тарабарщина, наче жвдкадидиіваукд...валькповлп....чжвдавд, ну отаке.. Лише останній абзац містив зрозуміле мені речення: "Склади документ до скрині, стань спиною до дерева, обличчям до сонця, відступи.....кроків вліво та закопай ящик на глибину 40 см." Я так і зробила, проте яму копала десь хвилин сорок, ще шість хвилин закопувала і маскувала листям з дерева.

Хотіла повертатися, але згадала про монети, підійшла до криниці та зробила все, як мені сказала бабця. Коли я обережно засунула руку, то відчула, що монет там було вдосталь, але брати більше побоялася. Розклала копійки по карманах джинсових шортів та повернулася до своїх. На все про все пішла практично година.

— О, нарешті, ми вже думали йти тебе шукати. Все гаразд? — Відразу кинулася до мене Руслана.

— Так, я пішла гуляти територією, аж до ставка ходила і не помітила як час пробіг. Там далі дуже гарно, ще щоб було менше кропиви, було б супер, а то я вся пожалена. – Почала я нести що-небудь, аби швидше від мене відстали.

Якраз з магазину повернувся Назар.

— Ну що там, як?— Відразу почав допитуватися Дмитро.

— Ну, ми і лохи...! В цій ж...пі географії все тихо і спокійно. Виявляється приїхала поліція, подивилися, що будинок взлетів у повітря, констатували вибух побутового газу та й поїхали. Навіть пожежної не було, все сусіди гасили. Так як нашої автівки поряд не було, вони вирішили, що ми поїхали і не закрили балон з газом. У сусідів твого номера телефону немає, тому не знають, де шукати.

Я думаю, що взірвався сусідський кіт, оскільки він зник. Люди вирішили, що під час вибуху лише він постраждав, тому що був десь поряд, ну якось так. А я думаю, що то він ту розтяжку і зачепив, коли забіг до хати...

— Прекрасно, раз все спокійно, ми можемо їхати звідси, бажано десь у місто, де є вода та цивілізація, а то я хочу в душ і нормальної їжі, — радісно промовив Дімка і пішов розгрібати гілки, якими ми закидали автівку.

Поки він скидав гілляччя, ми наробили бутербродів. Які ж вони видалися смачні. Особливо коли ти провів ніч, годуючи комарів.

Нарешті, перекусивши, ми вмостились в машину й поїхали геть з цього дивного села.

Всю дорогу я міркувала про той папірець і сиву бабцю. Цікаво, що ж має відбутися і які супер здібності я отримаю? А ще сюди прийдеться повернутися через 60 років.

Треба хоч назву села запам'ятати. А ще в мене були старі монети. Як же я хотіла швидше дістатися до інтернету та глянути їхню реальну вартість.

РОЗДІЛ 12. СИЛА ДУМКИ.

Коли ми доїхали до міста, Дмитро попросив нас менше світитися на камерах, ходити в сонячних окулярах або в кепці. Вирішили розділитися, вони з Назаром поїхали до одного готелю, ми з Русланою до іншого. План був такий: знімаємо на кілька годин номер, приводимо себе у порядок і близько 18:00 год. зустрічаємося в іншому кінці міста біля супермаркету.

В готель поселились без проблем, вирішили реєструвати номер на Руслану. Поки вона приймала душ, я розглядала монету – 1723 р. 1 рубль Царської Росії Петро 1. Вона виявилася найціннішою в каталозі нумизматів. Як побачила вартість, аж руки затремтіли. Всі інші монетки були не дешевші, а може й дорожчі, але я не мала часу

з цим розбиратися. Я вже почала мріяти, як піду по крамницях, що куплю впершу чергу, а що потім, аж раптом мої мрії обірвала Руслана, яка вийшла з ванної.

— Давай швиденько, а то нам ще по місту їхати півтори години, часу обмаль.

Я кивнула і побігла в душ. Яка благодать, я стала під теплий душ і розслабилась.

Як це приємно... м-м-м... Мої думки знову були про той панський маєток. Я не розуміла, чому мої здібності ніяк не проявляються. Що я зробила не так. Не знаю, скільки я б ще стояла та розмірковувала, коли б не Руслана зі своїм гуркітом в двері.

— Агов!!! Ти ще довго? Ми вже маємо виходити. Давай швидше!

Ох, я аж здригнулася з переляку. Почала швидко одягатися. Збиралися якось "галопом". Мене чомусь весь час після ванної не покидало відчуття, що за моєю

спиною хтось стоїть. Це так дратує. Йдучи вже з номеру вниз по східцях, я кілька разів оберталася, але позаду було пусто.

— Що з тобою, ти якась дивна?— не витримала Руся.

— Не знаю, таке відчуття, наче за мною хтось іде.

— Тю, то параноя, розслабся, все буде добре.

— Ага, нам через три дні на роботу виходити, а ми Бог знає де, не зрозуміло, чим займаємося. Потрібно з цим покінчити нарешті, я хочу додому.

— Як на мене, це цікавіше, ніж в офісі стирчати. Якби за це ще гроші давали...

я б і не поверталася. Я, мабуть, не там працюю, — зробила висновок моя подруга.

Ми вже практично дійшли до метро, як мені на очі натрапив ларьок з шаурмою.

— Русь, давай зайдемо купимо поїсти, а то в мене аж шлунок до спини прилип.

— Так, давай, бо я теж голодна.

Ми підійшли до ларька та придбали шаурму. Сіли на лавці поряд, щоб перекусити. Ми вже майже доїдали, коли до нас підійшов бомж та сів поряд.

Від нього жахливо несло мочою, немитим тілом, перегаром, одним словом, аромат стояв кошмарний. Я була настільки голодна, що скривилася, але продовжувала їсти.

Руслана не стрималася, вона досить грубим тоном попросила відійти.

Я думала, що то чоловік, але коли воно повернулося до нас обличчям, виявилось, що то жінка. Я на хвилю підняла на неї очі і як у якомусь фантастичному фільмі перед моїми очима почали відтворюватися картини її життя. Маленька дівчинка, яку

з самого дитинства бив постійно п'яний батько. Коли вона нарешті виросла та вийшла за того "прекрасного принца", який виявився жорстоким садистом.

Кілька років знущань та побоїв, а коли нарешті розлучилися, то повернулася до п'яниць батьків. Щоб якось існувати з ними в одному домі, почала підтримувати їхні п'янки. Спочатку раз у місяць, потім раз на тиждень, а потім просто здалася. В її голові і в її сторону з самого дитинства звучали лише образливі слова, розмова велася у принизливому тоні, вона навіть не розуміла, як воно "жити по-іншому".

Мені захотілося обійняти її і сказати, що їй не обов'язково бути такою ж, як її батьки,

що людина має сама дбати про себе та створювати свою долю. Що їй треба тікати звідти подалі, але цей сморід мене стримав. Я просто встала, підійшла до ларька, придбала ще одну шаурму, віддала її бомжисі, схопила Руслану за руку та потягла її в метро.

— Агов, ти що твориш? У нас і так мало грошей, а ти тут бомжів годуєш!

А-а-а, то ти думаєш, як ми без роботи лишимося, то щоб вони нас прийняли? — пробурчала Руслана.

— Ага!— Кивнула я, посміхаючись їй у відповідь.

Якщо чесно, я ще сама не розуміла, що відбулося. В моїй голові крутився сюжет про

те, як я побачила життя тієї жінки. Це що, і є той самий дар, чи то мене вже від втоми

"накриває"??? Якщо це така здібність, то як нею користуватися і що з цим робити???

А-а-а-а... купа запитань.

РОЗДІЛ 13. ВІДПОЧИЛИ В САНАТОРІЇ.

Проїхавши кілька зупинок у метро, я, нарешті, заспокоїлась та почала роздумувати про те, що сталося. Виходить, ті здібності проявляються в тому, що я можу бачити минуле життя людей, яких зустрічаю. Цікаво... Я почала вдивлятися в обличчя всіх, хто стояв поряд у метро – безрезультатно. Так, бачу, мене бере. Сама собі щось придумала і сама намагаюся в це повірити. А може цей дар є, але проявляється лише в певні моменти. Після всіх моїх серйозних роздумів мене почало хилити в сон. Спокійний рух вагонів, недосипання, а ще після їжі, відчуваю – вимикає.

Повернула голову до Руслани, а вона вже все – сопе. "Наташ, не спати, проїдеш зупинку, не встигнете, і хлопці поїдуть без нас, доведеться повертатися додому, а там невідомо хто і що на нас чекає. Хоча ми виходимо на останній зупинці, то нас так і так розбудять... Не спати..!" — подумки я балакала сама з собою.

Прокинулася я вже від того, що якась жінка проїхалася чимось важким по моїй нозі,

чи то випадково, чи то навмисно. Я не зрозуміла, але сон як рукою зняло. Ох, б..ядь!

— Русь, вставай, нам вже час! — досить голосно вигукнула я і потягла свою напів сонну подругу вверх по східцях метро. Кинула погляд на годинник, а ми вже запізнилися на 10 хвилин. "Хоч би вони не поїхали, хоч би дочекалися", — молилася я.

Нарешті, вийшли! Ох, яке яскраве світло після підземного переходу, я аж розгубилася: в яку сторону йти.

— Де цей клятий супермаркет???

— Нам туди, — ткнула Руслана рукою вліво і потягла вже вона мене за собою.

І, о щастя, хлопці таки нас чекали...

— Ви дуже вчасно, ми домовились чекати Вас ще дві хвилини і все.

— Вибачте, вибачте, ми поспішали, як могли, — я намагалася виправдатися.

Цього разу нашою машиною було чорне Рено – сильно "ушатане". Я вважаю, що якщо в неї кинути сірник і спалити, то це було б дешевше, ніж спробувати відремонтувати те, що лишилося. На жаль, в салоні вигляд був не кращий. Хлів зовні, хлів всередині. Жах-х! Дмитро відразу помітив наше незадоволення:

— Іншої не знайшов. Вона без сигналізації і її власник давно про неї забув. Я позичив її на стоянці, тому просто сідаємо і терпимо.

— А куди цього разу їдемо? Може вже якось покінчимо з цим, мені через три дні на роботу. Є ж якийсь шлях вирішення нашої проблеми?

— Якщо виживеш, то підеш. Пробурчав Дмитро і натис на газ.

Я чудово розуміла, що сперечатися з ним не має сенсу, тому по можливості

вмостилася якомога краще на незручному задньому сидінні і вирішила просто виспатись, а то з цими хлопцями може бути все, що завгодно. Руслана мене підтримала. Вона розвернулася обличчям до вікна і вже за кілька хвилин тихенько засопіла. Їхали ми достатньо довго, ну так мені здалося. Я встигла виспатись. Вже почали боліти сідниці та спина від незручного сидіння. На вулиці сутеніло, було близько десятої години вечора. Сонце ховалося за горизонтом, лишаючи після себе жовто — червоні промені. Я спостерігала у вікно залишки сьогоднішнього дня та кущі, які інколи виринали один за одним по обочинах. Навколо були одні поля. Цікаво, куди ми приїдемо цього разу? І тут раптово почався ліс, ніби ми потрапили в якийсь

інший вимір. Дорога відразу стала вужчою, лише для двох автівок, гілки дерев сплели вузький, темний коридор. Це виглядало одночасно і гарно, і страшно. Ще десь дві години руху і, нарешті, прибули.

— Ого, де це ми? — промовила я сама до себе.

Перед нами стояла величезна будівля, збудована ще десь в 60-х роках. Навколо темрява, тому було важко зрозуміти житлове це приміщення чи ні. Дмитро припаркував автівку майже під самісіньку стіну, просунувшись на тротуар поміж кущів.

— Виходьте обережно, щоб не пошкрябатись, — зауважив він.

Ми всі були замучені та стомлені, тому просто виконували його накази.

— Це колись був санаторій, але його років 5 тому закрили. Державі виявилось нерентабельно його утримувати, покупця не знайшли, так і стоїть — розвалюється посеред лісу. А місцина тут дуже гарна.

Ми обійшли навколо, знайшли чорний вхід на кухню. Два удари і двері піддалися.

Зайшли всередину. Від кухні лишилася лише назва: ні меблів, ні плит, навіть лампочки були викручені.

Дмитро дістав з рюкзака фонарик, який нагадував настільну лампу та ввімкнув його.

На підлозі валялися шматки пластику та скла.

— Треба трохи розгребти тут, — вказав він пальцем на невелику кімнатку схожу на кладовку, в якій не було навіть вікон.

— Я візьму з машини спальні мішки.

— Круто, я так ще не спала, — аж засвітилися очі в Руслани.

— А миші по обличчю будуть бігати? — запитав Назар. Всі розсміялись.

— Навряд чи, вони за п'ять років подохли від голоду, — відшуткувався Дмитро.

Дімка був втомлений більше всіх, оскільки майже весь день їхав за кермом, тому й заснув найпершим. Ще за годину позасинали і Назар з Русланою. Руся розповідала Назару казку про те, як я годувала біля метро бомжиху, описавши детально її аромат та вигляд, а я просто мовчки слухала її балачки. Час спливав, але сон не йшов. Я тихенько лежала і споглядала в темряві стелю. В моїй голові вертілися думки про це "замкнуте коло", десь їдемо, десь тікаємо, від кого чи від чого не зрозуміло. Я так хочу додому, в тепле та зручне ліжко, в цивілізацію, де є інтернет, нормальна їжа, душ та гарний одяг.

Я четвертий день ходжу в одному й тому ж – це неприпустимо. Ну ось за такими думками пройшла ще десь година, мені все не спалося. Раптом за

стіною почулося шарудіння. "О-о, це вже миші йдуть у розвідку". Відразу майнула думка у моїй голові. Шурхіт посилювався, а потім просто відкрилися різко двері, щось холодне бризнуло мені в обличчя і все... Темрява...

РОЗДІЛ 14. ЗНАЙОМСТВО З ЛІКАРЯМИ

Навіть не знаю, скільки тривала моя відключка. Прокинулася, голова болить жахливо, поряд хтось балакає. Не можу зрозуміти, що відбувається. Хотіла підняти

руку, щоб протерти очі, ага – ніяк. Чи то хтось держить, чи що відбувається??? Фак!

Нарешті вдивилася, навколо щось дуже схоже на лікарню. Йоп ти, це як?

Намагаюся згадати останні події: старий санаторій, ніч, шурхіт і все... Так видихнула,

ще раз видихнула, а тепер треба сконцентруватися. Треба зрозуміти, що відбувається і де я. Роздивляюсь все довколо, це дійсно якась палата. Стіни білого кольору, але вже старі і обдерті, дерев'яна рама на вікні ледь тримається. Фарба на підвіконні облуплена та великими шматками лежить на підлозі. Поруч стоїть ще одне ліжко застелене рудим старим простирадлом. Це більше схоже на якийсь морг, ніж на місце, де людей лікують.

— Дівчина прокинулась! — якось досить голосно зарепетував санітар, який тільки-но зайшов до кімнати.

Я ледь стрималася, щоб не виматюкатися, проте лежу і мовчу. В моїй голові сяйнула

думка про те, що треба мовчати і подивитися, що буде відбуватися і що казатимуть. Через 3-4 хв. до палати зайшов лікар.

— Доброго дня. Я Ваш лікар. Ми знайшли Вас на вулиці без свідомості. Мені потрібно дізнатися Ваше і'мя, де проживаєте та кому ми можемо повідомити про те, що Ви тут?

Я хотіла було почати розповідати: хто я і звідки. Але тут сталася така ж штука, як з бомжихою. Перед моїми очима постала картина, де цей лікар оперує, потім складає вирізані частини тіла людини до контейнера. Закінчивши операцію, він виносить ці контейнери на двір до здорового джипа і озвучує сивуватому чоловікові вартість кожної скриньки. Потім повертається та наказує санітарам викинути тіло на утилізацію. По моїй спині побігли мурахи, я не змогла промовити ні слова, а лежала, витріщивши очі, і кліпала.

Лікар підійшов ближче, відкрив мій рот та переконався, що там є язик.

— Ви мене чуєте? — запитав він трохи голосніше. Я моргнула, оскільки не хотіла, щоб він почав чіпати ще й вуха.

— Якщо ми вас розв'яжемо, Ви зможете написати ім'я та свою адресу?

Я знову кивнула, мені потрібно було, щоб мені насамперед розв'язали руки.

Санітар підійшов та поклав поряд з ліжком на столик листок та ручку.

— Ви справитесь самі?

Я кивнула, що так.

— Добре, я піду по каталку, щоб Вас відвезти на аналізи та МРТ, я на кілька хвилин, — виправдався він і пішов за двері.

Я вже хотіла швиденько кинутися тікати, але ніби якась невідома сила мене стримувала. Трохи зібравшись, я взяла листок і написала якесь ім'я, перше що прийшло мені в голову. Вигадану адресу та поклала листок на ковдру.

Санітар повернувся з каталкою та допоміг мені пересісти на неї. Коли я піднялася трохи вище над ліжком, то побачила у вікно нашу машину. Те саме стареньке Рено, на якому ми сюди приїхали. Ось воно що...

Ми в тому ж самому санаторії, куди приїхали вночі і навіть не здогадувались, що приміщення вже зайняте, але зовсім в інших цілях. Це ж якими везучими людьми треба бути, щоб з однієї "жо...и потрапити в іншу". Я так розумію ми всі тут. Приїхали і спалили чийсь незаконний бізнес цим неочікуваним візитом, ще й стали додатковим заробітком. "Ага, дідька Вам", треба тікати.

Моє обурення не знало меж, але я себе стримувала, треба ж якось вибратися.

Санітар вивіз мене в коридор. Запах був жахливий: медичні препарати разом зі сморідом як від гнилої плоті, в мене аж очі засльозились. Словами не передати. Стіни коридору оббиті вагонкою, напівтемрява і лише одна єдина лампочка на всі 50 метрів. Фільм жахів у реальному житті.

Хлочина залишив мене перед третіми дверима, а сам пішов у сусідню кімнату, чи то прилад якийсь вмикати, чи то забув щось. Я цим часом тихо зіслзла з каталки і давай рухатись в другий бік коридору, чомусь я вирішила, що вихід саме там. Я не зовсім адекватно оцінювала ситуацію, дуже сильно боліла голова і коли я бігла склалося враження, що я ніби рухаюсь на одному місці. Нарешті вихід, я відкриваю двері і біжу в кущі навпроти. Все було б добре, але перед моїми очима постав здоровецький паркан. Не знаю чи то переляк, чи то невідома сила, але я його перецибнула на раз.

Знову біжу, різкий обрив і знизу велике озеро. Що далі? Рванула вздовж нього, метрів за двісті скеля, величезні камінці, порослі мохом, я давай шукати якусь щілину. Знайшла, забилася в самий низ і сиджу відхекуюсь.

Завмерла, прислухаюся чи ніхто не шукає... Навколо все спокійно і лише співають пташечки. Нарешті, заспокоївшись, я розгледіла, в чому була одягнена. Блідо-зелений халат на зав'язках позаду, без бюстгалтера. Чудово, добре, що хоч труси лишили. Що ж мені тепер робити? Вийти на дорогу та гукати на допомогу – не має сенсу, якщо санаторій давно закритий, то сюди їздять лише покупці органів. А де ж всі інші? Вони ж лишилися там, їх потрібно рятувати. Але як? Мій зріст 1,50 см — я навіть очі нікому не вийму. А залишу все як є, то нас точно повбивають, щоб замести сліди. Що ж мені робити, я без телефона і практично гола?

Я відчула себе такою безпорадною, ось-ось розревуся... І тут мене осяйнула думка... Перед моїми очима постали язики полум'я. А це ідея. Я можу підпалити якусь частину будівлі. Поки вони будуть гасити, я спробую хоч когось знайти зі своїх.

А чим підпалю? Трусами?.. Може в машині щось є, я пам'ятаю Дмитро у дверцята клав свою запальничку. Ну щось схоже на план вже було в моїй голові. Виходжу зі своєї нічки і розумію, що я навіть не знаю, куди мені йти. Ото молодець, тепер точно здохну, але з голоду. А-а-а-а!!!

Піду вздовж озера, рано чи пізно кудись вийду, і я побрела у зворотньому напрямку.

Я зробила кілька кроків і раптом наче якась невідома сила взяла мене за руку та повела. Стало так легко, спокійно, наче це приємна прогулянка по лісі, а не спроба врятувати життя собі і своїм друзям. Мене вивели аж до дірки в паркані. Ого як?

Як я його перецибувала – він же височенний? Хоча що не зробиш з переляку. Я тихо

перелізла та почала пробиратися до автомобіля.

В авто одні дверцята не замикалася, а ще відсутність сигналізації виявилася великим плюсом. Я налапала на дверцятах запальничку. Як добре, що Дмитро її там залишив. Наче все йде по плану. Вилізла з авто, поблискуючи своїми голими сідницями і давай підкрадатися до вікон, де висять штори. Зачинено. Наступне теж зачинено. Аж раптом за рогом я помітила пожежну драбину. Чудово, іронія... залізу по пожежній драбині, щоб влаштувати пожежу... Трохи погойдавшись на ній, я нарешті викарабкалась. Вибравшись на дах, я аж оніміла, який шикарний краєвид був згорі.

За зеленими гілками лісової хвої виринали величезне озеро, оточене, з одного боку, сіро-коричневою скелею і густим лісом, з другого боку. Ото краса, стій собі тут з коханою людиною, милуйся неймовірним пейзажем... Агов! Стоп!.. Наталко, ти втрачаєш час. Вибравшись на дах, в мене навіть не було думки в голові, що люк на даху може бути зачинений і я не зможу потрапити всередину. Проте, на щастя, все було відчинено.

Двері трохи рипнули, поки я заходила, я завмерла в очікуванні якоїсь реакції, але навколо стояла тиша. Я тихесенько пішла по східцях до першого поверху. Ступаючи

босоніж по холодній плитці, я тільки зараз помітила, які в мене подерті ноги і як вони вже починають пекти. Я дійшла до якогось кабінету – двері відчинені, я обережно зазирнула – нікого.

Посеред кімнати стоїть здоровенний стіл з цілою кіпою бумаг, далі лише старенький

стілець і вузька шафа. О, тут є папери, я зможу їх підпалити, відразу сяйнуло в моїй голові. Я тільки черкнула запальничкою, щоб все запалити, а за спиною такий хриплий голос:

— Сіру папку забери!..

Я так дуже повільно повертаюсь, а позаду нікого немає. Ступор, я б ще може стояла

та тормозила від здивування, але папери почали розгорятися. Я вхопила якусь сіреньку папку зі столу і давай бігти геть.

Біжу по коридору, волосся позаду і як влечу в санітара. Він йшов з великим тазом інструментів. Весь цей метал впав на підлогу, дзвін, луна на весь хол. Я не розгубилася, підняла той таз і як трісну його ним по обличчю. Раз! Потім ще раз по лисині. Потім чийсь кулак його у щелепу. Я розвертаюся... Назар.

— Давай швидко, нам на ліво! Біжи на вихід.

Я було рванула вперед, але наче якась невидима сила мене тримає, та що ж таке?

А-а, папка. Я піднімаю її з підлоги і тікати.

Дмитро вже завів автівку. Я цибнула на заднє сидіння прямо на Руслану, вона розляглася на все крісло і в напівсонному стані зовсім не розуміла, що відбувається.

Дмитро жме педаль газу, Назар відкриває та вцибує на ходу. Їдемо через кущі, по бордюрах, ледь вписавшись у ворота, ми рванули геть від цього дивного і страшного місця.

РОЗДІЛ 15. СІРА ПАПКА.

Відхекавшись і від'їхавши досить далеко, я згадала про свої речі.

— Може ми одягнемось, в мене в багажнику лишилося трохи одягу?

— Навіщо, прикольні халатики, свіженько, стильно, а головне ніде не натирає,- весело промовив Дмитро.

— О, в тебе вже почуття гумору прокинулося, дуже добре. Тепер куди нас повезеш? В будинку не взірвали, органи не вирізали - це ж мабуть ще не всі кола пекла - далі буде? — почала я бурчати.

— Чому відразу круги пекла? Це перевірка на стресостійкість. Та й взагалі, повертайся в свою квартиру і доводь військовим та поліції, що в тебе немає геопристрою. Хоч би подякували за врятоване життя.

— Всі вже давно забули за той довбаний прибор, лише ми, як придурки, бродимо по всіх злочинних місцях і влазимо постійно у якісь халепи.

Думаю, розмова дійшла б до сварки, якби не Руслана. В неї почав виходити наркоз і вона, намагаючись нас підтримати, при цьому почала нести таку ересь, що всі просто засміялися з того.

Дмитро якраз побачив вузьку вуличку до лісу і звернув на неї. Зупинив авто та запропонував всім одягнутися, оскільки в такому вигляді як зараз, нас точно приймуть ще за якихось психів.

Вперше у житті мене не турбувало, що кофтинка не підходить до взуття, що виглядає, ніби її дістали з жо....и. Я взяла одяг Руслані та допомогла їй одягтися.

— Як ви звільнилися? — нарешті запитала я в хлопців.

— Назара погано прив'язали, він перший прокинувся та визволився. Потім звільнив мене. Велика будівля, ми довго бродили поки Руслану знайшли. Її вже готували до операції, довелося вирубити двох лікарів, бабу і одного медбрата. Потім пішли тебе шукати, а далі знаєш.

— Може вже щось вирішимо з тим пристроєм, я хочу додому, — знову занила я.

— Так, довго тікати ми не зможемо. Потрібно дістатися до телефона та повідомити

про те, що відбувається у тому санаторії. Хоча я не дуже впевнений, що там ще хтось буде до приїзду поліції.

— Сідайте в машину, будемо рухатися в напрямку міста!

Через хвилин двадцять ми доїхали до першої заправки. Назар пішов заправляти авто, а Дмитро телефонувати до поліції. Руслану я відправила за кавою.

Мені на очі потрапила сіра папка. Цікаво, що ж в ній такого важливого? Відкриваю, а там у першому файлі інформація про якогось чоловіка. Його вага, зріст, група крові, опис стану здоров'я, перелік родичів і т.д. А потім опис усіх видалених частин тіла та їх вартість. Така собі папочка з "чорною бухгалтерією". Я нарахувала таких 173 файли, вік від 11 до 45 років. Виходить саме цих людей давно розрізали по шматочках та продали...

Цифри були з такою кількістю нулів, що я їх ледь виговорила. Люди косили реально мільярди. Таке відчуття, що у моїх руках всі дані про їхні фінанси. Що ж тепер з цим

робити? Я маю ці документи передати до поліції, щоб вони змогли повідомити рідних про їхню смерть та розпочати розслідування.

Не встигла я задуматись про те, як передати документи і кому, коли повернулася з кавою Руслана. Не знаю навіть чому, але якось автоматично я запхала папку під сидіння в авто. Чи то мені не хотілося їх лякати, чи то я ще сама не могла повірити

у

правдивість тих паперів. Ми попили каву та кожен розповів свої емоції під час втечі від лікарів-убивць.

Обговоривши всі події, було прийнято рішення повертатися в місто та звернутися до

директора Дмитрової фірми за допомогою, щоб закрити питання по геопристрою.

P.S: Через рік я дізналася, що під час військових дій у Донецьку-Луганську певними органами влади та лікарями було організовано вивезення людей, які були поранені. Їх привозили до санаторію та використовували як донорський матеріал, вилучали органи та продавали на "чорному ринку". Згодом безкарність та "кришування" ФСБ спільно з СБУ дозволили цим убивцям розширити сферу своєї діяльності.

Вони почали викрадати людей з інших міст, вже орієнтуючись під конкретні запити

-

групу крові, вік людини тощо. Саме у тій сірій папці містилися матеріали про викрадених людей. На жаль, інформація про військових з Луганська та Донецька була спалена саме мною.

РОЗДІЛ 16. ДОПОМОГЛА.

Я за тиждень отримала більше вражень, аніж за 20 років свого життя.

З одного боку, хотілося тиші й спокою, а з іншого, почала відчувати, що втягуюсь.

Цього разу ми прийняли рішення їхати до квартири Назара, щоб помитися та

переодягнутися. А там, як Бог дасть.

В дорозі Дмитро завів розмову:

— Я постійно думав, як нас могли знайти в тій халупі в селі, і здається зрозумів. У мене на роботі є співробітник, який з'ясовував інформацію про родичів тієї бабці – хлопчина з охорони, колишній СБУшник, може, то він мене комусь здав?

Мені тільки не зрозуміло, чому ніхто не приїхав, а просто вирішили всіх взірвати... Геть дивно. Хіба що в будинку шукали прилад і, не знайшовши його там, просто замітали сліди, підклавши вибухівку.

— Треба їхати нову бабцю ховати, а то якщо ще в мене вдома гості, то там точно ніде ховатися, — абсолютно не в тему зауважив Назар.

— О-о, яка прекрасна пропозиція, так давай відразу на кладовищі поселимося, — з гіркотою в голосі видав Дмитро.

— Приїдемо до тебе, підеш спочатку сам все оглянеш, а потім прийдеш за нами.

Якщо ти відсутній більше п'яти хвилин – ми тікаємо.

Всі погодились, оскільки варіантів інших не було. Назар пішов до квартири, а вже через кілька хвилин повернувся та помахав, щоб ми піднімалися.

Я давно так не раділа душу, смаженій картоплі та звичайній розчинній каві.

Дмитро

передусім обійшов усі кімнати, заглянув у кожну шпарину, переконавшись у безпеці,

він побрів до спальні, впав поперек ліжка і заснув. Це було його щастя на сьогоднішній день. Після того, як всі повкладалися спати, я вирішила виставити одну з монет на продаж.

Нам реально потрібні були гроші. Викинула в інтернет оголошення, вказала номер телефону з якоїсь старої сім-карти, що знайшла в Назара в столі, посиділа ще хвилин

десять за комп'ютером і також пішла спати.

Відпочивала я не дуже довго, вже через сорок хвилин подзвонив якийсь чоловік і почав розпитувати про монету. Де взяла? У якому вона стані? Як і де її можна побачити і т.д. Сили і бажання розмовляти з ним у мене не було, тому я домовилась зустрітися наступного дня о 09:00 год. ранку біля торгового центру.

О 08:00 год. ранку, поки всі ще спали, я зібралася та поїхала в торговий центр.

Зустріч з колекціонером пройшла досить вдало, у нього, коли побачив монету, аж Руки затрусилися від радості. Мені це так дивно було. Я тут була щаслива тому, що вижила і виспалася, а йому потрібен шматок старезної копійки. Ось Вам і цінності. Домовившись про ціну, ми пішли до банкомату. Він віддав мені загадану суму і ми попрощались. По дорозі до квартири я вирішила ще зайти до крамниці, потрібно було ще придбати якоїсь їжі, а то в Назаровому холодильнику з їжі була лише пачка майонезу.

Накидавши трохи продуктів, я стала на останній касі. Касирка була привітною дівчиною, світло русяве волосся, обличчя обсіпане рудими веснянками. І коли вона

мені давала здачу, трапилося те ж саме, що й з алкоголічкою на зупинці біля метро.

Перед моїми очима виникла картина кількох сцен з її життя.

Чоловік, який випиває, постійно піднімає на неї руку, а вона боїться його вигнати або ж розійтися. Соромиться зізнатися батькам і собі, що її вибір супутника життя виявився досить невдалим. Що ховає за спину свою трирічну донечку, яка бачить ці страшні сварки. Вона вже виховує дитину з психологічною травмою.

Поглянувши на неї ніби з боку, мене дуже вразив той момент, що вона абсолютно нічого з цим не робить. Просто продовжує ходити на роботу, готувати, прати та прибирати для людини, яка її постійно принижує. А все тому, що звичайні переконання заважають змінити своє життя на краще. Дивно це...

Подумала я про себе. За останній тиждень мною було отримано стільки емоцій та вражень, що мені вистачить ще на пару років. Але чому так?

Це ж як сумно я жила до цього часу???... З такими глобальними думками я чемчекувала до квартири.

Підходжу, двері відімкнуті... Роблю крок вперед, ще один... тиша... ніде нікого немає. Чудово, всі пішли геть, навіть двері не замкнули... Придурки.

Я попрямувала на кухню. Поставила готуватися макарони, стою роблю салат, коли чую приперлися. Ні тобі привіт, ні як справи, давай якоїсь мами верещати:

— Ти де була? Хоч би записку лишила, ми тебе по всьому району шукали! Мені вже набридли ці втечі, а ти пішла кудись, навіть не сказавши! – кричав на мене Дмитро.

— Чого ти відразу верещиш, не хотіла Вас будити. А Ви теж красені, могли б хоч двері замкнути, коли квартиру лишали.

Пауза... хлопці переглянулися і давай переводити розмову в інший бік. Назар прийнявся голосно всіх заспокоювати, а Дмитро пішов тихо обмацувати всі тумбочки, стіл, шафу і т. д.. Джепот. Зняв з меблів сім "жучків".

Спостерігаючи за тим, що відбувається, мені так захотілося виматюкатися. Я ледь стримувала себе. Потім вхопила Дмитра за руку та потягла до ванної на розмову.

— Давай вже повернемо той клятий пристрій, мені трохи вже набридло жити на межі виживання. Я хочу спокою!!!

— Мені також, але тут військові не задіяні. Тут зовсім якісь інші люди долучилися. Військові давно б нас згребли, допитали, все забрали б та забули. А ці не можуть зрозуміти, є в нас той пристрій чи ні, не можуть визначитися потрібно нас вбивати чи ні. Геть дивні. Пристрій я давно заховав, де він знаю тільки я. Отже, немає мене живого – немає геоприбора. Тому вони жучків понаставляли, вони десь поряд... непомітно втекти тепер не вдасться.

— Що ж тепер робити будемо? Давай їм замість пристрою підсунемо щось інше.

Поки вони будуть розбиратися ми знову втечемо.

— Це варіант, але не вихід. Головне, що це не військові, а отже, це питання Національної безпеки, тут ми вже самі не впораємося.

— Тобі не здалося, що працюють геть не професіонали. Вони якісь дивні: мали

взірвати, не взірвали, а тут двері забули замкнути. Може нас просто залякують?

— Може бути й таке. У мене є одна ідея. Спробую перевірити...

Для початку давайте поснідаємо, бо я зголоднів. – Наче нічого й не трапилося почав себе вести Дмитро. У його голові знову народилася нова божевільна ідея.

43

РОЗДІЛ 17. СЕРЕДИНА ШЛЯХУ.

Пройде не один день, поки ми зрозуміємо, що більшість нашого страху приховано у наших же думках.

Здогадка про те, що працювали дилетанти, дала свої плоди. Ми вирішили з Дмитром остаточно розібратися з тим, що насправді з нас хочуть. Домовилися про те, що кожен з нас повернеться на роботу, поцікавиться, чи нас шукали і хто, а потім зустрінемося ввечері о 19:30 в кав'ярні.

Я приїхала на роботу, запізнившись на пів години. Мене зустріли так, ніби я вже вмерла чи спилася десь у підворітті. Про щось добре навіть ніхто і не подумав.

Дивно так... Таке враження, що добрих людей не існує.

Я зайшла до Директора, у нього аж мову відібрало. А я стою, як паршиве котеня, з опущеною головою.

Керівник розповів, що мене шукав якийсь хлопчина, кілька разів заходив. Розповів, що ми з ним мали зустрітися, але я не прийшла. Ось на роботі й вирішили, що зі мною щось трапилося. Хлопчина дуже допитувався про моїх рідних, тому секретар дала йому адресу брата.

Мені пів години мусила пояснювати, що в мене вкрали телефона, що довелося швидко їхати до батьків, ну а там стався нервовий зрив. Я лежала в лікарні. Лікарняний дати не можу, бо не хочу, щоб ця інформація була у моїй справі. Ну несла якусь "єресь", але вона спрацювала. Шеф ще й уточнив чи мені достатньо було тижня, може ще треба взяти кілька днів, щоб відпочити. Я відмовилася.

У Руслани все пройшло складніше, завідувача кадрами вимагала лікарняний лист та наголосила, що звільнить за прогули, якщо та за два дні не надасть документи.

Доведеться Руслані ще побігати, щоб його десь купити.

Назар сказав просто – пив... Отримав, від керівника "люлей", зняли частину зарплати, ще й поставили чотири додаткових зміни – нормально так собі хлопчина замовив запчастину до комп'ютера.

Було близько десятої години вечора, коли ми всі сиділи у кафетерії та ділилися враженнями від свого робочого дня. Дмитра так і не було. Він з'явився ближче до одинадцятої години і був напідпитку. Так дивно було його таким бачити. Спочатку намагався вибачатися, а потім просто сів за столик і закуняв. Балакати про щось з ним не було сенсу. Тому ми вирішили роз'їхатися по домівках. Назар забрав Дмитра ночувати до себе, а ми поїхали спробувати заночувати в своїй квартирі. Додому дісталися досить швидко, після одинадцятої дороги вільні та й водій домчав дуже скоронько. Відчиняємо тихесенько двері, а там все спокійно, таке все рідне.

— Нарешті, я вдома, — запищала Руслана.. УРА-а-а!!!

В мене почуття були такі ж самі. Ура-а-а!

РОЗДІЛ 18. АНАЛІЗУЄМО ПОДІЇ

Нарешті, я спокійно прокидаюся у власній квартирі, йду на кухню, ставлю чайник. Так приємно – все таке рідне... Не поспішаючи одягаюся – краса.

Ось і Руслана підійшла, все повернулося у звичайне русло. За годину ми зібралися та поїхали в лікарню купувати Руслані довідку. Знайшли її давню знайому Марину, яка працювала медсестрою. Довелося трохи побігати по кабінетах, але така річ, як кілька сотень гривень, завжди спрацьовує. Довідка на руках.

Близько 13:00 год. ми вже були вдома, зайшли дорогою до крамниці та підкупили продуктів. За годину до нас приїхав Назар.

Через пів години після Назара з'явився Дмитро з тортом, але при цьому він був якийсь стурбований та засмучений. Він зайшов, сів на кухні і почав розповідати свій цікавий день:

— Уявляєте, того Васі – охоронця, немає на роботі. Пацани вирішили, що я з ним вже з країни поїхав. А військові нас навіть не шукають, бо мій керівник далеко не лох, він все дуже добре розрулив. Знайшов прототип прибора і наплів щось про те, що все вийшло випадково. Якось включили, якось трішки поробив, а потім просто повторити не змогли, віддав їм той зламок і тема закрилася.

Виходить, лиш я реально знаю, де геопристрій. Думаю, що нас, крім того козла з роботи, більше ніхто не шукає. У нього, мабуть, дуже конкретні плани на пристрій, або комусь мав продати і йому погрожують, або, як варіант, сам шукає щось конкретне. Шеф мене теж випитував, де пристрій і куди я пропав?

Від пристрою я відморозився, що зовсім не в темі і навіть не уявляю, де він. А я терміново їздив до тітки в Крим на похорон і не було, навіть коли подзвонити.

Тільки приїхав і відразу на роботу. Трохи отримав "люлей" і цим все скінчилося. На фірмі всі вирішили, що пристрій взяв Макс і його ще й знайшли мертвого.

Я дуже засмучений, що про нього всі такої думки, але не можу ніяк його зараз захистити. Я тепер, крім Вас, нікому не довіряю.

— А з ким ти напився вчора?

— Ну...з пацанами з роботи. Настрій був реально паскудний. Поминали Макса. Він був моїм найкращим другом. Довелося ще цілий вечір слухати, як всі здивовані та вражені його вчинком.

Ми віднеслися з розумінням. В нього справді помер друг, а ми навіть не поспівчували. Хвилину тиші порушив дзвінок у двері. Всі аж здригнулися від несподіванки.

— Кого це принесло? — Дмитро обережно підійшов до дверей та глянув у глазок.

— Там бабка, ваша сусідка. Відкривати? — прошепотів Діма.

— Ні-і-і-і! — Замахала я.

Всі завмерли, бабця була досить наполеглива. Дзвонила хвилини три, аж потім, потупцювавши ще кілька секунд, пішла.

Ми тільки видихнули, коли знову пролунав дзвінок у двері. Дмитро глянув ще раз у

глазок, але там нікого не було.

— Там пусто, подзвонили і пішли.

— От стара - хитра карга! Не звертай уваги, а то ми від неї не відмахаємося, зауважила я.

Дмитро відвернувся від дверей та пішов і сів за стіл.

— Що їй від тебе потрібно, може сходити та пояснити, щоб забула сюди дорогу?-

Роздратовано відповів він.

— Ні, не треба. Це моє відеоспостереження. Такий собі безкоштовний сторож. У неї особистого життя немає, сидить сумує на пенсії, їм же ж треба з подругами когось обговорювати. А тут під боком дві молоді дівчини живуть - це ж прямо бонус.

Дотошна трохи, але то не біда, ми її переживемо.

Закінчивши всі свої обговорення, ми вирішили розходитися по домівках.

Назар визвав таксі та направився на вихід, відкривши двері, він завмер. На підлозі лежав лист.

— Ось хто дзвонив, — зауважив він. Підняв з підлоги лист і почав читати вголос:

"Я за Вами слідкую. Мені потрібен пристрій. Віддасте добровільно - по-доброму чи по-поганому, Вам вирішувати. Даю час до 16:00 завтрашнього дня".

— Блядь, я тільки на роботі все владнала, знову звальювати? — це була перша ж фраза, що вилетіла з моїх вуст.

— Валити не варіант. Потрібно позбутися цього козла раз і назавжди.

— Судячи з того, як він за нас узявся, то пристрій пообіцяли досить серйозним людям,— відповів Назар.

— Добре, давайте все ж будемо розходитись та лягати спати, я спробую вирішити це питання самостійно. А Ви спокійно йдіть завтра на роботу, чи у своїх справах. Я тепер знаю, хто мені погрожує і що з цим робити, — відповів Діма.

— Ти впевнений, що ми до ранку доживемо?

— Судячи з усього, Ви до 16:00 доживете. — Посміхнувся Дмитро і вони з Назаром пішли.

— Чудово, — почала я обурюватися. Звалили собі спокійненько так, а ти чим хочеш, тим і займайся. Добре, будемо завтра заморочуватися, і ми з Русланою розійшлись по кімнатах.

Я ще годину не могла заспокоїтися. Прокручувала в голові різні варіанти. Якщо Дмитро сховав прибор або в тому старому маєтку, або біля Костелу, то до 16:00 год. він точно не встигне його привезти. І тут мене осяйнуло, я геть забула про сіру папку,

яку забрала з санаторія... Всі мої думки відразу переключилися в іншому напрямку. Дістала - і давай перечитувати. Там був цілий список людей, яких точно вбили, а їх

і

досі шукають рідні та близькі. Треба вирішити, кому її передати, поки я жива, і щоб цими вбивствами зайнялися слідчі органи...

РОЗДІЛ 19. КОМУ ДОПОМОГТИ?

Мій телефон дзвонив хвилини дві, поки до мене дійшло, що це не музика грає, і потрібно протягнути руку, щоб вимкнути ту волаючу штуківину. Телефонував Дмитро.

Я, ледь продерши око, передзвонюю йому:

— Що тобі?

— Там хлопці до Вас зайдуть, не лякайся, то від мене. І поклав слухавку.

Я відповіла щось наче ОК і глянула на годинник. Десять вечора, гортаючи сіреньку папку я заснула і проспала практично пів дня.

Складнувато якось вставати, але поклики до туалету таки змусили мене піднятися. Мені потрібна кава, подумала я про себе і почала продерати очі та сповзати з ліжка

у

напрямку ванної. Проходячи повз кухню, я краєм ока помітила людей за столом.

Дивно, в нас гості...?

Які БЛЯДЬ!!!Гості в 22:00 ночі?!

По спині побігли мурахи, я так обережно роблю крок назад. Повертаю голову і бачу двох здорових чоловіків, які сидять за кухонним столом. Один сивий, але достатньо симпатичний, а другий молодший, крупний чолов'яга з глибоко посадженими

очима

та дуже здоровим носом – такий собі страшененький і "стрьомний"; з першого

погляду. Йому б ще татуху на шию і я б вирішила, що це вишибала з ганделика

після

відсидки.

— Доброго вечора, Наталя Сергіївна! Ми намагалися себе дуже тихо вести, щоб Вас не розбудити, але раз ви вже прокинулися, присядьте поряд, — звернувся до мене старший чоловік.

Я настільки була розгублена, в шоці, в розпачі, що не могла суперечити, просто тихо

сіла на табуретку і витріщилась на них.

— Ми з Вами не знайомі. Я начальник безпеки з тієї компанії, пристрій якої до Вас потрапив. Оскільки я людина вихована і намагаюся вирішувати проблеми відразу та обираю найпростіший спосіб, хочу попросити Вас повернути пристрій. У мене немає

бажання перевертати весь будинок до гори дригом, під'їзд, двір і т.д., і я чудово розумію, що його тут немає. Дмитро говорив про те, що добре його сховав, тому я йому вірю. Ми можемо витратити купу часу на всілякі нісенітниці, але, зрештою, я його заберу та знищу. Пропоную Вам, допомогти його позбутися, потім ми зникнемо з Вашого життя і не потурбуємо Вас більше ніколи.

— Це Ви обіцяєте нас не турбувати, а як щодо тих інших людей?

— Інші люди — це хто?

— Один з Ваших співробітників залишив нам під дверима записку і дав час до 16:00 год. Якщо ми не віддамо йому пристрій — нас уб'ють. Якщо віддам Вам, то тоді нас приберуть інші. Яка різниця?

— Тим іншим людям ми передамо повістку до суду...Вас це питання не має турбувати. То коли мені заїхати за нашою річчю?

— Спочатку закрийте питання зі своїм співробітником, а тоді поговоримо про пристрій. Я повинна бути впевнена, що віддаю його правильним людям.

— Домовились. Цей хлопчина – Віталік. Він кілька днів за вами буде наглядати, як охоронець. Не ображайте його. Він встав та простягнув мені руку на знак закріплення домовленостей.

Коли я до нього доторкнулася, то мене знову "накрило". Перед очима з'явилася та сіра папка з фото дівчинки в якої із рідних були лише бабуся та дядько. А дядько і є цей самий чоловік.

Десь у глибині душі мене охопило відчуття спокою, далекий голос у моїй голові мене

заспокоював: "Ти можеш йому довіряти". Я забрала руку, кивнула і попрямувала до дверей, щоб провести гостя. Я чудово розуміла, що говорити про сіру папку йому поки рано, на все свій час.

Зачинивши двері за новим знайомим, я попрямувала до ванної, крикнувши по дорозі амбалу на кухні, щоб він приготував каву. Яким же було моє здивування, коли

хлопчина таки її зробив. Я аж засоромилась, так як по його зовнішньому вигляду не скажеш, що він здатен на ще щось, крім вбивства.

— Дякую, дуже приємно,— я піду в свою кімнату. — Швидко промовивши, я побігла до

спальні. Пробігаючи повз Русланену кімнату, я почула шурхіт. Відразу промайнула думка: "Потрібно попередити її... а то ще інсульт схопить". Відчиняю двері в її кімнату і така радісно:

— А чому це ти тут спиш, у нас там гості на кухні, давай швидко збирайся та йди зустрічай! — розвернулася і вийшла. Тиша, потім чую Руся починає копошитися, виходить та йде на кухню. Шкода, що з моєї кімнати не було видно її обличчя.

Тиша. А потім...

— Добрий ранок, день, а-а... Я Руслана, а Ви? — промовила моя подруга захрипшим голосом, витріщившись на хлопчину.

— Доброго вечора. Я Віталік. Каву будете?

— Так.

— Ідіть вмивайтеся, я зроблю.

Розгублена Руслана виходить з кухні і прямує до ванної. Мені дуже важко уявити, що робилося в неї в голові. Прокидаєшся, а в тебе на кухні здоровенний мужик пропонує тобі зробити каву. Ми вже звикли до дивних речей, але все ж.

У ванній увімкнулася вода, хвилин через десять я повертаюся, а за моєю спиною стоїть Руслана і тремтячим голосом:

— Це зараз що було. Нас тепер уб'ють?

— Ні, це наш дворецький, — намагалась я пошуткувати. Але не спрацювало.

Руслана

просто стояла і дивилася мені прямо в очі.

— Це ти його впустила? Хто це?

— Це Віталік. Він буде нашим охоронцем. Це Дімка прислав, — намагалася я її заспокоїти.

— А-а-а, зрозуміло, — коротко відповіла вона і вийшла.

Побігла на кухню схопила кружку з кавою, кивнула амбалу, дякую, і побігла у свою кімнату.

Так як за день ми з Русланою виспалися, то проводили цей вечір перед телеком.

Десь близько дванадцятої ночі я запропонувала хлопчині лягти спати в залі на дивані. Він погодився без розмов. А головне попередив, що завтра виїзд з дому близько 7:30. Щоб до цього часу ми були зібрані, бо він нас везе на роботу.

Була десь друга ночі, коли ми з подругою розійшлись по спальнях. Як би не хотілося,

а вранці треба вставати на роботу.

Сім ранку, через пів години ми були готові виходити.

Віталік вийшов перший у коридор, подивився по всіх сторонах і показав нам рукою, що все безпечно і ми можемо йти.

— Він за нами слідкує чи охороняє? — здивовано прошепотіла Руслана мені на вухо. Я просто посміхнулася та пішла сходами вниз. Яка різниця, аби не вбили.

Перед виходом з під'їзду хлопчина повторив ту ж процедуру, відкрив двері під'їзду, поглянув на всі сторони і махнув, щоб ми виходили.

Перед будинком стояло два автомобіля. Перша - біла Мазда, а друга - Рено з фішкою. Віталік махнув рукою на Мазду і наказним тоном попросив сідати. В той же час таксист завів авто і почав здавати назад. Поки я обходила автівку позаду, щоб сісти на переднє сидіння, Руся притормозила і ніяк не могла вирішити з якої сторони їй обійти транспорт. Таксист спочатку їхав досить повільно, а потім різко натис на газ і стукнув Руслану так, що вона впала на задницю прямо позаду Мазди. Протягом буквально 10 секунд Віталік вискочив з машини, витяг з авто таксиста і вклав його обличчям на землю. Все сталося так швидко, що я хвилини дві думала, що відбувається і куди бігти насамперед. Піднімати подругу чи рятувати від Віталіка таксиста. А потім та сама невидима сила ніби штовхнула мене до таксиста і тихий голос всередині шепотів "Піднімай"! Я нахилилася біля амбала і наказала встати з таксиста.

— Залиш його, він випадково. Нам і так достатньо трупів.

Хватаю чолові'ягу і намагаюся його підняти з землі. Тим часом Руся оговталася, встала і замість того, щоб обтруситися, кинулася рятувати таксиста. Вона також розуміла, що наш охоронець зробить з нього фарш.

Торкнувшись таксиста, я знову запустила видіння. Перед моїми очима промайнуло життя чоловіка. Його дружина і донька дванадцяти років зникли безвісти. В поліції відповіли, що дружина від нього втекла до іншого чоловіка і не має чого до них кожен тиждень ходити.

Обличчя його дружини та доньки були в тій сірій папці з санаторія. Вони обидві мали рідкісну четверту групу крові і їх вже давно немає в живих.

Поки ми всі копошилися біля водія до нас підбігла баба Люба з квартири навпроти та ще одна бабця з сусіднього парадного.

— "Вбивця, алкаш чортівний"; — верещали бабки на таксиста. Ледь дівчину не переїхав. Я зараз викличу поліцію і тебе посадять. П'янь! Не могли вони заспокоїтись.

— Тихо! — голосно скомандувала я. — Віталік відійди. Руслана, ти як?

— Все добре, просто впала і все. Я ціла, ціла!

Водій дійсно був трохи п'яний, ще від учора, але від отриманого потрясіння він відразу протверезів і весь час повторював:

— Вибачте, вибачте! Я не бачив, що жіночка не сіла в авто. Я не спеціально чесно, вибачте, вибачте мене!

Бабці хотіли ще додати кілька слів від себе, але мій погляд на них, дав зрозуміти, що

їм пора зникнути.

Віталік заспокоївся, зібрався з думками і звернувся до водія:

— Ти давай, лишай авто і йди спати, побачу ще раз напідпитку за кермом, ламаю ноги. Зрозумів!

Чоловік, схилив голову, як паршиве кошеня і побрів у сторону будинку. Він дійсно був дуже переляканий і боявся промовити зайве слово. Тишу перервав Віталік.

— Вам пора на роботу, сідайте вже скоріше в машину! — голосно скомандував наш охоронець.

Ми з Русланою тихенько послушали і пішли розсілися по своїх місцях в авто, а бабусі

прийнялись активно обговорювати події ДТП.

— До якої години Ви працюєте? — запитав Віталік.

— Я до 18:00, а Руслана до 17:30. Ви будете нас забирати?

— Так, постарайтеся з офісу зайвий раз не виходити. Це для вашої ж безпеки. Ми погодилися та всю дорогу до офісу їхали мовчки. Мені навіть не довелося розповідати куди їхати, хлопчина все знав.

Діставшись до офісу, я зателефонувала Дмитру і все розповіла. А той поводив себе досить дивно, відповідав лише ага та агу, а потім просто повідомив, що зателефонує пізніше, бо дуже зайнятий.

Весь час на роботі я почувалася тривожно. Мої думки були десь там, де геопристрій і що ж буде після 16:00 год. Той дивний чувак, що лишив записку під дверима дійсно має наміри щось нам заподіяти, чи то просто залякування. Хто наставив по квартирі жучків, але двері не замкнув? Отак і пройшов цей робочий день, весь у роздумах.

Нарешті, пів шостої я почала по трохи збиратися додому. І хочу йти, і боюся. Вийшовши з офіса, я відразу наштовхнулася на Віталікове авто. Вони з Русею вже

чекали мене.

— Все добре?— відразу запитав мене Віталік.

— Так, все чудово? А що у Вас?

— Поки тихо. Їдемо до Вашого дому, — відповів хлопчина та завів машину.

Тільки я сіла на заднє сидіння, як у мене задзвонив телефон – це був Дмитро.

— Привіт. Ти як? Ти сама чи з Русланою? Вас Віталік забрав? — він відразу засипав мене запитаннями.

— Так все гаразд. А ти де?

— Забрав пристій, повертаюсь в місто, буду через дві години, тримайтеся там. Давай, бувай!

Ну нарешті, в цій клятій історії буде фінал, подумала я про себе, але промовчала.

Я ще не встигла щось сказати своїм друзям, як знову задзвонив телефон.

Я підняла слухавку:

— Слухаю.

-Доброго дня. Ви Наталя Сергіївна.....

-Так..

-Це Вас турбують з поліції, ви є власницею квартири за адресою.....

-Так.

— Ми маємо Вам повідомити, що сьогодні близько години тому у вашому будинку в квартирі навпроти стався вибух побутового газу. Вам потрібно терміново під'їхати, бо

ваша квартира також постраждала. Через скільки Ви будете?

— Через хвилин двадцять, — ледь видавила я з себе. Дівчина операторка поклала слухавку, а я ще була у ступорі... Мою розмову було чути і Русі, і Віталіку. Нарешті, трохи оговтавшись, Віталік швидко виїхав з парковки і помчав до мого будинку.

Через 10 хвилин ми вже стояли під під'їздом. Швидка допомога, дві пожежних бригади, купа поліції. Шум, кіпіш, хаос і незрозумілий рух невідомих мені людей. Я спробувала зорієнтуватися в цьому хаосі і розібратися хто ж головний, кому зараз потрібно задавати питання оскільки в будинок нас не пускали. Тут Віталік схопив мене за руку і потяг до великого лисуватого чоловіка, який стояв біля швидкої.

— Привіт, Васильович. Це господиня квартири навпроти. – Повторив він слова дівчини з телефонної розмови. – Наталя.

— Привіт, Віталіку, — він протягнув йому руку і привітався, а потім привітався зі мною.

— Ви знали жіночку, що проживала в квартирі 29?

— Так, ми її сьогодні вранці бачили під будинком.

— Ви, а ти що тут робив зранку під будинком? Глянув він з ухмилкою на Віталіка. А той не розгубився.

— Заїхав за своєю дівчиною, відвезти на роботу, — відповів той і ткнув пальцем в сторону Руслани.

— Зрозуміло. Вибух побутового газу, одна із версій, але результати будуть пізніше,

після проведення розслідування експертами. Зараз хлопці закінчать працювати і Вам потрібно буде піднятися до своєї квартири. Вона хоч застрахована? — вдивляючись у моє обличчя запитав слідчий.

-Хто?

-Квартира.

-Так.

Віталік залишився розмовляти з чоловіком, а я з Русланою відійшла в бік і занурилась у свої роздуми. Якщо чесно, то я не зовсім розуміла, що відбулося. В

моїй голові хаотично крутилися думки про те, що вибух зовсім не випадковий. Чому ж це вибух стався саме на моєму поверсі, ще й якраз у сусідки навпроти, мабуть, боялися, що вона побачила щось зайве. А Вона ж точно бачила, бо хотіла мені розповісти. А що ж там з моєю квартирою? Цікаво сіра папка згоріла чи ні?

Поки всіх опитували, гасили пожежу і залагоджували всі питання пройшло близько чотирьох годин. Нарешті, десь о дванадцятій ночі ми піднялися до квартири. Це дійсно було схоже на картину з фільму жахів. Грязнючий, мокрий під'їзд, обвуглені сходи, стіни. Все залито водою та піною, на підлозі валяються шматки меблів та якогось одягу. Але найбільше мене вразили двері у мою квартиру – вони лишилися практично цілими, все закрито, лише трохи обвуглені та мокрі. Я підійшла і спробувала їх відкрити своїм ключем, безрезультатно, довелося трохи поводитися, поки вони піддалися.

Руслана стояла позаду мене і просто фотографувала на телефон все, що відбувається навколо. Сусідчину квартиру опломбували. Вибух не був настільки

сильний, щоб поносити стіни, він наче відбувся всередині самої кухні і більшої шкоди завдав вогонь, ніж сам вибух. Гидотний запах гарі стояв скрізь, навіть у моїй квартирі. Зайшовши додому, я відразу пішла до своєї кімнати, дістала сіру папку та засунула її до сумки, "так буде спокійніше", подумала я про себе.

Десь за пів години ми зібрали найнеобхідніші речі і вирішили поїхати ночувати до

Назара. Поки ми бігали одна за одною по квартирі, хапаючись то за одне, то за друге Віталік тихенько сидів і спостерігав за всіма процесами. Йому було одночасно і весело і цікаво.

Страсті в будинку і навкруги вляглися десь аж близько другої ночі. Ми практично останні, хто виїздив з двору. З валізами, потомлені, наче якісь "біжанці". Біля автівки Віталік забрав наші речі, закинув у багажник і скомандував сідати на задні сидіння. Поки ми вмошувалися, він зняв з машини номерні знаки. Я спочатку хотіла розпитати, навіщо, чому, але втома брала своє і я просто промовчала. Вже практично перша ночі і тут я згадала про Дмитра. Треба йому подзвонити.

Набираю. Нічого, тиша. Гудки не йдуть, а потім у відповідь "абонент поза зоною" ...

Ну так, друга година ночі, спить собі людина, а я наярюю. Це я так себе втішала.

— Кому дзвониш?, — невитримав та поцікавився Віталік.

— Дмитру. Він мав привезти пристрій, а телефон вимкнено. Хвилююсь.

— Він не відповість. Дмитро до пункту призначення не доїхав. Нам зараз потрібно

вирішити, що робити далі.

— Як не доїхав? Виходить бабку не випадково вбили. Це нас залякували! Ми їм потрібні живими. Що ж тепер робити?

— Все буде добре. Я відвезу Вас у безпечне місце.

РОЗДІЛ 20. ДЕНЬ У ЛІСІ.

Ніч, темрява, їхали десь півтори години, я навіть встигла заснути. Прокидаюся в лісі, навпроти старенький, похилений, мисливський будинок. Найвеселіше було не те, що будинок старезний, а відсутність в ньому світла. По всьому периметру, на столі, підвіконні, шкафчиках стояли свічки. А по кутках сиділи павуки.

— Дивіться, будьте обережними, щоб не перевернути свічки, бо згорите разом з хатою, — відразу досить серйозно зауважив Віталік, розвернувся і пішов до авто по сумки.

— Ви будете в лісі, поки ми не закриємо питання з пристроєм. Зв'язку немає, світла теж. Вас тут точно ніхто не знайде.

— А якщо ти не з'явишся, нам зробити лук і стріли та йти на полювання? Покажи, хоч в якому напрямку повертатися в місто.

— Туди, — ткнув рукою хлопчина в сторону дороги, розвернувся, сів у машину і поїхав.

— Чудово, без цивілізації і в кінці географії. Що може піти не так? Пропоную закрити за собою двері, погасити свічки та спробувати виспатися. Бо, якщо лишимо світло, нас з'їдять комарі? — Зауважила я.

Руслана погодилась. Вона цибнула перша на ліжко і вмостилася біля стіни. Як не дивно, я вирубилася дуже швидко.

Прокинулася я рано. Відкрила очі і хвилин п'ять згадувала, де ми. Нарешті, розчухавшись, я вирішила вийти на вулицю і роздивитися хатину.

Ранок в лісі неймовірний. Повітря пахне хвоєю та невідомими мені лісовими травами. Аромат солодкий, ніжний, такий особливий. Вдихаєш - і ти потрапляєш у зовсім інший вимір. Яка краса... Я бродила навколо будиночка і насолоджувалася чарівним ранком у спокої та тиші.

— Тут так класно, — вигукнула за моєю спиною Руслана. Я аж підцибнула від несподіванки.

Ми обоє завмерли, стоячи на невеликому пагорбі, під яким дзюрчав вузький струмок. Навіть не те, щоб струмок, скоріше річечка. Бігла мутна водиця з легким ароматом гнилі, але якщо прикрити ніс, то вигляд досить гарний.

— Тут симпатичненько, але я хочу їсти і кави, — почала бурмотіти Руся.

Я погодилась і ми повернулися в хижку розгрібати те, що було в пакеті. З продуктів Віталік поклав дві банки тушонки, палку сухої ковбаси, нарізаний батон, кетчуп, банку огірків, один кілограм вівсяного печива і дві дволітрових пляшки води. Дивлячись, що продуктів не багато, значить - ми не надовго.

— О, я б зараз випила кави. Чого, чого, а цього тут не вистачає. - Зауважила я.

З посуду в будинку ми знайшли лише тупий ніж, дві брудних стопки, алюмінієву

кружку та обвуглену сковорідку. Шикарний асортимент. Вимивши ніж, я стала робити бутерброди. Руслана відкрила огірки і пішла на вулицю. Повернулась через 10 хвилин і така:

— Я там на веранді зі старих ящиків намостила щось схоже на стіл зі стільцями, можемо там поснідати. Бачу, ти вже й бутербродів накрамсала.

Сніданок на целофановому пакеті, огірки достаємо з банки руками, такий собі міні екстрим. Уявляємо пікнік.

— Туговато йдуть бутерброди, мені б каву з коньяком, — посміхнулася Руслана.

Ми практично дожували, як почули шум авто. За кілька хвилин на дорозі з'явився чорний джип. Бігти кудись було вже пізно, тому ми просто завмерли і чекали. Авто під'їхало під самісінькі сходи, відкрилося вікно і звідти чиясь рука простягла нам два великих стакани з кавою.

— Подумав Вам зранку захочеться, — прозвучав чоловічий голос.

— Дімка, ти чарівник! — Не могла стримати свою радість Руслана.

— Дякуючи Богу, ти живий і здоровий. Порадуй нас гарними новинами! Ви розібралися? — нестримано накинулася я із запитаннями.

— Практично, так. Керівництво прийняло рішення знищити пристрій, і саме це ми зробили вночі. Тепер лишилося знайти цих недоумків, що нам погрожували. А так все.

— Чудово. Це ж такі дрібниці. Ми знову не попадаємо на роботу. Я вже відчуваю, як мене звільняють.

— Чому не попадаєте? Я Вас відвезу. Зараз тільки п'ята ранку, — проінформував Віталік.

— Ти бачиш, які ми зачухані? У такому вигляді люди не ходять на роботу. Треба помитися, зробити зачіску, одягти чистий одяг, розумієш? — відповіла я.

— Нормальний у Вас вигляд. У машині розчешешся. В тебе вчора пожежа була — це гарна відмазка.

— Слухай точно, а я й не подумала. Скажу на роботі, що під під'їздом ночувала, — посміхаючись, відповіла я.

— То нам забирати всі речі чи ми ще будемо повертатися сюди? — відразу запитала Руслана.

— Краще забори, бо тут часом зупиняються мисливці. Покладемо в багажник, увечері

заберете, — відповів Дмитро.

За десять хвилин ми вже сиділи в машині та їхали назад до міста.

РОЗДІЛ 21. ДОЛЯ

Виявляється, ми не настільки далеко були від міста, повернулися за півтори години.

Хлопці відвезли нас на роботу, а самі поїхали у справах або спати, я не знаю. Але мій вигляд дійсно здивував усіх на роботі. Я без макіяжу, без зачіски і в тому ж самому одязі. Довелося пояснювати співробітникам, що трапилося в моїй квартирі, що всі речі дуже смердять димом, тому я вирішила прийти в тому, що було. За вихідні все

переперу, перемию і все буде добре.

Взагалі день на роботі пройшов як завжди, трохи назбиралося бумаг, то довелося розгрібати їх навіть без обіду. Вже аж в 17:40 я відволіклася, бо дзвонив Дмитро. Попросив вийти за пів години на парковку, бо вони за мною заїдуть. А о 18:10 я вже сідала в машину. Хлопці по дорозі забрали Руслану і повідомили, що поїдемо на мою квартиру.

Віталік перший увійшов у квартиру, оглянув там усе, потім повернувся за нами і дозволив увійти. Все лишилося так, як і було, обвуглені стіни коридору, навколо валяється купа сміття, лише запах гарі став слабшим. Хлопці лишили біля дверей наші речі, попросили сидіти вдома і нікуди не виходити, а самі пішли. Я на radoщах пішла до ванної. Раптом знову доведеться десь тікати, їхати, бігти, хоч буду чиста. У ванній я сиділа хвилин тридцять. Руслана уже почала стукати у двері, щоб впевнитися, що я жива. Я відповіла, що зі мною все добре і за пару хвилин вийшла. Коли у дверях я торкнулась Русланиної руки, мене накрило видіння. Руслана була дуже щасливою, сиділа на річці і махала ногами над водою, біля неї в річці ляпалася маленька дівчинка років шести. Поряд стоїть високий чоловік і готував на мангалі шашлик. Така собі сімейна ідилія. Блін, що за хлопець, я не бачу його обличчя. Видіння перервалося. Сумно... Ну, що поробиш? Головне, що в них все гаразд. Добре те, що нас не вб'ють, оскільки я бачу Руслану з чоловіком і донькою.

Ближче до обіду приїхали хлопці. Русі про видіння я вирішила не казати.

— Привіт, дівчата. Ви можете танцювати. Ми піймали Васю і всіх його замовників. Нарешті, завершилися Ваші гонки і пригоди, можете розслабитися і жити далі спокійно, — з радістю повідомив Віталік.

Якщо чесно, я не очікувала вирішення цього питання так швидко. Все розпочалося дуже несподівано і закінчилося так само швидко. Мені навіть не вірилося в те, що відбувається.

— Ми що тепер звичайні люди, за якими не бігають всілякі психи?— уточнила ще раз у Віталіка.

— Так, все саме так. А ще ми тут з сюрпризом,— відповів він і дістав з рукавів куртки

по пляшці шампанського.

— Заради такої справи ми можемо і випити. Давайте бокали.

Руслана помчала за бокалами і швидко дістала чотири кришталевих фужери.

— Мені не можна, я за кермом, — відповів Віталік.

Цим часом Дмитро відкрив першу пляшку і, пафосно цокаючись, випив до дна.

— Я вже хочу на роботу, займатися своєю справою, а ще потрібно буде виготовити парочку пристроїв, — засміявся Дмитро і поставив стакан.

Після слова пристрій, око засіпало навіть у Віталіка. Він саме збирався щось додати, коли за вікном почувся якийсь брязкіт. Всі одночасно виглянули у вікно. Перед очима стояла цікава картина - автівка таксиста в'їхала прямо у сміттєвий бак. Відкрились водійські дверцята і звідти випав п'яний водій.

— От, телепень, — обурився Віталік. Я ж його просив не пити. Я йому зараз всі ноги поперебиваю.

— Не чіпай його, йому потрібна допомога! — намагалася я захистити таксиста. В нього зникли жінка та донька. В міліції йому відмовили допомагати, ну точніше практично не займалися цією справою, ще й сказали, що вона наче поїхала в інше місто з іншим чоловіком. Він довгий час шукав її, а потім просто здався. Фото його рідних було в тій сірій папці з санаторію, — ледь стримуючись від сліз, виговорилося я.

— В якій сірій папці? — не розумів мене Віталік.

— Коли ми втікали від тих лікарів із санаторія в лісі, я захопила з собою одну папку. Там дуже великий список людей з іменами, фото та сумами. Я думаю, це саме ті люди, яких вони вбили і продали на органи.

Хлопці здивовано дивилися на мене.

— А чому ти про це мовчала? — запитав Дмитро.

— Якось не було часу Вам розповісти. Ми то біжимо кудись, то ховаємося, а ці документи потрібно у правильні руки віддати, а не кому попало. Дмитро відразу глянув на Віталіка.

— Я про санаторій тобі розповідав, а про папку чесне слово нічого не знав. Я її бачив, але не розумів, чому вона з нею носить. Що будемо робити?

— Будемо вирішувати і це питання, — томним голосом відповів Віталік. — А спочатку я піду заспокою таксиста, потім повернемося до документів. Він різко розвернувся і пішов з квартири. Біля водія вже зібралося кілька сусідів, вони матюкали чоловіка, обзивали його алкашом і таке подібне.

Віталік спустився досить швидко. Не знаю, що він сказав натовпу, але ті розійшлися. Він підняв за шкірку з асфальту водія і посадив його на лавочку, забрав ключі та відігнав машину в бік на стоянку. Авто постраждало не сильно, тріснула решітка радіатора і трохи була здерта фарба з бампера.

Металевий мак був не пошкоджений, його лише трохи відсунуло в ліво.

Потім Віталік повернувся до таксиста, підняв його та практично доніс до квартири. На все пішло хвилин 15-20. Ми цим часом просто стояли і спостерігали за всім через вікно. Скрипнули двері і зайшов Віталік, він був якийсь стурбований.

— У Вас там дуже дивні подруги на першому поверсі. Я таких стрьомних наркоманок ще не бачив.

Нас з Русланою аж підкинуло. Відразу згадали тих двох притрушених, що ломанулись до нас у квартиру першого разу. Ми переглянулися. Дмитро занервував.

— Не подобається мені це. Якщо це ті самі стрьомні дівчата, значить це ще не кінець і скоро будуть гості. Він не встиг договорити, коли в двері задзвонили. Всі затихли. Дзвонять, дзвонять, дзвонять... Віталік не витримав і тихенько підійшов подивитися в глазок. Два постріли за дверима,.. шуршання і тиша.

Віталік повернувся до нас і такий:

— Там перед дверима якийсь мужик в капюшоні застрелив тих двох наркоманок. Я думаю, виходити не будемо, спочатку треба подзвонити в поліцію, — і він прийнявся

набирати номер.

-Доброго дня! У нас на площадці 4-го поверху прозвучало два постріли, запишіть, будь-ласка, адресу, — і продиктував адресу. Потім розвернувся до нас і такий:

— Сидіть дуже тихо, поки не приїде поліція і не підходьте до вікон! Я думаю, нас так намагаються виманити з квартири.

Потім він подзвонив ще на три номери і озвучив ситуацію.

Шампанського вже не хотів ніхто. Я пішла у свою кімнату і склала в сумку сіру папку, косметичку і чисту білизну. Ця процедура відбувалася на автопілоті. Я повернулася в кімнату, сіла на дивані і втупилася в підлогу. Хвилин за 25 з'явилася поліція.

Шуршали, копошилися, за ними приїхала швидка. Знову дзвінок у двері. Коли двері нашої квартири відкрив Віталік, хлопчина з поліції аж онімів. Не знаю, кого він хотів побачити за дверима, але точно не його.

-Доброго дня, я слідчий Берчинський Ігор Тимофійович. Як я зрозумів це Ви викликали поліцію? — він відразу почав із запитань.

— Так, це ми викликали поліцію. Віталік обережно відсунув хлопчину і вийшов на коридор, поглянув на обидві сторони, гукнув до себе слідчого і просто закрив за собою двері, лишившись на коридорі з поліцією. Про що вони розмовляли ми не чули, але це було дуже тихо і тривало хвилин двадцять. Потім повернувся Віталік і відповів, що все добре.

— Ці подруги приходили до бабуні на поверх вище за дозою, але помилилися квартирою. Мужик ще вбив бабцю поверхом вище і пішов геть через дах. Ми втрюх подивилися на нього і по наших обличчях все було зрозуміло. Дмитро відразу переповів Віталіку нашу попередню зустріч з наркоманками.

— Ви впевнені, що це не співпадіння?

Ми дружно замахали, що ні.

Я встала, взяла свою сумку і запропонувала звалити на кілька днів до готелю, щоб не напрошуватися на нові неприємності.

Після того як забрали тіла, поїхала швидка і поліція, ми, зібравшись, пішли до виходу. Стоячи у дверях квартири, я глянула на Віталіка зі спини і мене осяйнуло. Це був той самий високий хлопчина, який був з Русланою у моєму видінні.

Цікаві такі справи... Відразу подумала я про себе і мені дуже захотілося їм це розповісти, але голос у моїй голові наказував мовчати.

РОЗДІЛ 22. ЦІКАВА ЗУСТРІЧ

Цього разу ми далеко не тікали, просто зупинилися в найближчому готелі "ОЛІМП", що знаходиться буквально в сусідньому кварталі. Зняли два окремих номери, хлопці -наліво, дівчата - направо. Номер невеликий, все у персиково-коричневих тонах. Виглядає спокійно та охайно.

Два ліжка розділяла лише тумбочка. Велике дзеркало розташоване поряд з шафою - це дуже зручно. Одягнулася і любуюсь собою, роздягнулась і знову насолоджуєшся...

Коли ми з Русланою лягали спати, я знову подумала про Русю з Віталіком. Як вони можуть бути разом, коли вони один на одного навіть не дивляться. Цікаво з чого почнеться їхній роман... І тут мої думки хлинули у майбутнє...

Все! Стоп!!! Спати..

Годин у шість мене розбудив телефонний дзвінок, номер був невідомий.

— Доброго ранку. Ви можете запросити до телефону Дмитра? Якщо у даний час його поряд немає, попросіть, нехай передзвонить на цей номер найближчим часом. Дякую. — І повісили слухавку.

Кого куди послати, намагалася я розібрати спросоння розмову. Дмитра? Я сповзла з ліжка і направилася у ванну кімнату. Вмилася, почистила зуби, взяла телефон і пішла в номер навпроти, будити Дмитра. Піднімаю руку, щоб постукати, але двері відкриті. Опа!!! Я дуже обережно відкриваю і заходжу, стою чекаю, що буде відбуватися далі... Тиша. Стою хвилини три... Тиша. Один крок вперед, другий – вони сплять. Просто не закрили двері в номер і все.

Сплять, сопуть по черзі, а я в своїй голові вже три рази побила, два вбила і разів п'ять поплакала на їхньому похороні. Ох цей страх, він такі сюжети малює в моїй голові.

-Дім, Дім!!! - я так обережненько дьоргаю його за руку, щоб не розбудити Віталіка.

Третій раз Дімкнути я не встигла, як біля моєї голови з'явився пістолет. На мене витріщився Віталік з пістолетом в руці. Мені ніби-то потрібно було сказати, що я прийшла розбудити Діму, що йому дзвонили, але мій голос просто пропав. Язик онімів і не подавав ознак життя. Віталік почав приходити в себе, роздивився, що це я і опустив пістолет. Найпрекрасніше те, що Дмитро продовжив солодко спати.

— Вставай, — штурхнув Дмитра в бік Віталік. Розвернувся на другу сторону і потягнувся за штанами.

— Вмієш ти розбудити зранку, — почав нити Дмитро.

— Слабо було нормально гукнути, я тебе ледь не пристрелив! - нарешті почав бурчати Віталік.

А Дмитро спокійно потягнувся, повернувся до нас і такий:

— Чому Ви кіпішуєте зранку?

Я з розгубленим виглядом просто простягла Дмитру телефон.

— Тобі телефонували і просили передзвонити, набери останній номер, — ткнула йому телефон і вийшла. Я зайшла в номер і мене почало трусити, я присіла на ліжко і давай розповідати Руслані, що відбулося.

Виговорилась і мене відпустило. Руслана перевела цю подію в те, що в нас уже у всіх шизофренія. Потім ми посміялися з нею разом з наших страхів і врешті вирішили раз вже встали, треба йти на сніданок.

Заходити до хлопців ми не стали і пішли відразу до ресторану на перший поверх. Так як ми прийшли трохи рано, то були першими відвідувачами, увесь швецький стіл у нашому розпорядженні. Нарешті, ми можемо поїсти і не бігати не від кого, подумала я про себе.

Пройшло хвилин п'ять, як до нас зайшли Дмитро і Віталік, тихенько поклали в свої тарілки їжу і сіли поряд. Сніданок продовжувався в тиші, нарешті Дмитро завів розмову.

— Думаю, потрібно заїхати в квартиру, взяти найнеобхідніші речі і зняти квартиру на місяць десь в іншому районі. Треба закрити всі питання. А папку твою (зашепотів він) потрібно віддати правильним людям, хай вони розбираються.

— Хто тобі дзвонив?— перервала я розмову.

Не встиг Дмитро відповісти, як я різко розвернулася вліво. Знову ця невидима сила наче тягла мене в сторону. Я вдивлялася в бік і побачила перед собою дуже симпатичну дівчину. Висока блондинка, одягнена в стильний брючний костюм. Риси її обличчя мені показалися дуже знайомими. Де я могла його бачити? Блондинка також помітила, що я на неї витріщилася і направила в мою сторону.

— Привіт, Наталя це ти? — дівчина мене впізнала. Точно, ось тепер і я її впізнала по голосу. Це була моя однокласниця, Аліна. О, це та ще дівиця. Я встала і підійшла до неї.

— Привіт. Я дуже рада тебе бачити. Чудово виглядаєш. Як ти? Що ти тут робиш?

— Ну, я тут працюю адміністратором, вже четвертий рік. А ти яким вітром до нас? Я чула в тебе наче своя квартира в місті, що ти робиш в готелі?

— Да так, нічого особливого. У мене вдома зараз невеличкий ремонт, ось ми й вирішили кілька днів переночувати в готелі. А це мої друзі, підтримують морально. (З посмішкою почала я придумувати, щоб розмова не зайшла далі).

— Ти так виглядаєш шикарно, Аліна, просто красуня. Як твоя донька, вже ходить в школу?

— Так, в цьому році піде в третій клас. Вам сподобалося в нашому готелі? —

Перевела розмову Аліна, їй видно не дуже хотілося розповідати про своє особисте.

— Так, все класно, сервіс чудовий. Мені все дуже сподобалося, — відповіла я. Хотіла було попрощатися, простягла їй руку і тут мене знову накрило видіння. Але цього

разу від побаченого в мене відібрало мову. Я за кілька секунд досягнула такі моменти її життя, що по мені побігли мурашки. Не знаю чи було це написано на моєму обличчі, але я дуже швидко забрала руку і відійшла на крок назад.

— Добре, не будемо тебе відволікати, ми вже маємо виїжджати по роботах.

Може пізніше побачимось, — ледь видавила я з себе кілька слів. Потім просто розвернулася і пішла геть з ресторану, мої друзі послідували вслід за мною.

— Що з тобою не так, ти якось дивно відреагувала? — Бормотів позаду мене Дмитро.

— Досить бурчати, я потім все поясню.

РОЗДІЛ 23. ТАКА СОБІ СТЕРВА

Ця симпатична, усміхнена блондинка і не така прекрасна дівчина, як здавалося з першого погляду. Вона у 18 років вийшла заміж "по зальоту" від місцевого хлопчини, прожила з ним два роки, а потім він помер. Точніше покінчив життя самогубством,

повісився.

Люди казали, що він пив, але я чудово бачила, як вони спілкувалися, бо проживали раніше на моїй вулиці після весілля. Його батьки віддали їм невеличку двокімнатну квартиру бабусі. Молода дружина його постійно принижувала, придиралася до кожного його кроку, завжди забирала всі зароблені гроші і витрачала їх на косметику, одяг, не завжди навіть дитині щось купувала, головне було задовольнити свої забаганки. Постійно жалілася всім навколо, що чоловік дуже мало заробляє, як їй з донькою важко доводиться, навіть налаштувала його батьків проти чоловіка. Молодий юнак, будучи закоханим в Аліну, не сильно розумів, що відбувається навколо і як його психологічно принижують. Через рік він вже почав потроху

випивати, стало важко повертатися в квартиру, де ти постійно в чомусь винен, а в двадцять років ще так важко зрозуміти, що те, що відбувається навколо, не є нормальним. Вже на другий рік його випивка перейшла в стан постійного сп'яніння і в один прекрасний день психіка хлопчини не витримала наступного скандалу.

Аліна не довго за чоловіком сумувала, вже через два місяці знайшла собі нового Васю. При чому відбила його у дружини, не подивилася на двох маленьких дітей. Перець пожив з нею не довго,десь пів року і втік назад до дружини.

Через місяць блондинка зібрала свої лахи, лишила доньку мамі і "рвонула" жити в місто. Влаштувалася спочатку в готель на ресепшн, а вже через місяць вона була адміністраторкою готелю. Всі співробітники здогадувалися, що вона спить з власником готелю, але не пійманий – не злодій. Персонал її боявся, бо стерва ще та.

Я, коли до неї доторкнулася, побачила обличчя людей з сірої папки: побачила, як вона знущається над своєю донькою, обзиває та б'є її. Видно не просто так я її зустріла, починаю вірити в долю.

Коли ми зайшли в номер, я відразу почала всім переповідати про адміністраторшу Аліну. Найдивнішим у моїй розповіді був опис видіння, потім довелося ще 15 хв. пояснювати, чому це відбувається і доводити всім, що про них я нічого не бачила. Коротко кажучи, з горем навіп від мене відчепилися. Тепер потрібно вирішити, що будемо робити далі.

Віталік відразу зрозумів, що є шанс притиснути тих, хто стоїть за викраденнями людей. Наче і хороші новини – ми можемо вийти на організаторів, але пояснення з видіннями дуже дивне, в суді його не використаєш.

— Давай сюди свою сіру папку, думаю, я знаю, кому ми її віддамо. Вчора мій знайомий слідчий якраз вийшов з відпустки, він точно допоможе. А ви поїдете в лікарню і продовжите свої лікарняні до кінця місяця.

Я тільки нагнулася до сумки з документами, як у номер постукали. Всі одночасно подивилися на двері. Тиша... Постукали ще раз.

— Доброго дня. Це обслуговування, Вам передали десерт від адміністрації готелю.

Я підійшла до дверей і обережно її відкрила. На коридорі стояла чорнява дівчина з розносом, на якому лежали дуже гарні десерти. Від одного погляду на них побігла слина, хоч я тільки поїла.

— Ох, яка краса. Дякую! Передайте Аліні велику подяку, — відповіла я і забрала у дівчини рознос.

Всі відразу забули про те, хто куди спішив і накинулися на ласощі.

Я знову повернулася до розмови, — Дім, хто тобі дзвонив вранці?

— А це Шеф, я йому дав твій номер, щоб мене не відстежили. Він натякав на те, що мені пора вже на роботу повертатися, ледь до 1-го числа відпросився. Тому потрібно до кінця тижня всі питання вирішити.

Хвилин за двадцять ми зібралися та налаштувалися йти. Віталік з документами поїхав в одну сторону, а ми з Дмитром і Русланою в поліклініку, продовжувати лікарняні. Ми практично вийшли, як прозвучав телефонний дзвінок. Це був Назар.

— Привіт. Ви там як? Думаю, подзвоню, запитаю, що нового? Мене шеф відрядження заслав за те, що я роботу прогулював.

— У нас все те саме, бігаємо, ховаємося, а от про відрядження не подумали. Це ідея, я б звалила на Каріби чи Багами, — засміялася Руслана.

— Це твій брат дзвонить, — і передала мені слухавку.

— Привіт. А я думала ти про мене вже забув. Рада чути тебе. В нас все наче добре, — відповіла я, стримуючи свої емоції.

— Я дзвоню розповісти про свою сьогоднішню зустріч на вокзалі.

— І хто ж це був?

— Ніколи не здогадаєшся... — Пауза. — Я зустрів одного з тих лікарів, ну-у з санаторію. Я піднімався на екскаваторі, а він стояв навпроти і спускався. Мене аж перетіпало, як я його побачив, йому пощастило, що він донизу їхав. А ще поряд начальник мій був, я себе стримав. Він мене теж впізнав... доїхав донизу і зник в метро. Добре, що я тут на один день, а потім на два місяці на новий об'єкт, це моє покарання.

— Це не покарання, а можливість тебе не вмішувати і закрити всі наші проблеми. Ну добре, давай. Бувай!

— Бувай! Назар поклав слухавку, а я розповіла хлопцям, в якому місті Назар зустрів лікаря. Дмитро відійшов у бік і давай кудись дзвонити, а після розмови наказав сідати в авто.

Було прийнято рішення зайнятися пошуком квартири на місяць, бо лишатися в готелі виходить трохи дорого.

Дмитро подзвонив якійсь своїй знайомій ріелторші і вона пообіцяла знайти до понеділка нам житло. Біля метро ми розділилися, Дмитро пішов у своїх справах, а ми поїхали до мого будинку за речами. Я наче зібрала все найнеобхідніше, але валіза виявилася важкою. Русланин чемодан був не легший. Віталік допоміг погрузити наші речі в багажник і ми виїхали назад до готелю.

РОЗДІЛ 24. ГОРИЩЕ

Їхали ми по місту дуже повільно, зупинялися на кожному перехресті, як на зло, всі світлофори були червоні. Дорога, яка займала хвилин 25-30, тривала годину.

— Я хочу кави, взмолилася я. Може станемо десь в кафешці.

Всі зі мною погодилися і ми зупинилися в кав'ярні на проспекті.

Поки ми всідалися, подзвонив Дмитро, він запитав, де ми і куди йому під'їхати. Не пройшло й десяти хвилин, як він доєднався до нас в кафе.

— Всім привіт. Я віддав "сіру папку" в потрібні руки, процес запущено.

Дмитро хотів ще щось додати, але підійшов офіціант. Він ставив на стіл напої і мене знову накрило видіння.

Маленький хлопчик грається у пісочниці, поряд сидить жінка похилого віку, його бабуся. Вона тримає в руках якісь папери та розповідає малюку, куди вона їх сховає. Розповідає, що це дуже важливо, що він, коли виросте, має обов'язково їх знайти та забрати собі. Хлопчина давним-давно забув цю розмову і не розумів, як це важливо.

Зараз йому 22 і він живе на орендованій квартирі, вкалує на двох змінах, щоб оплатити житло. Батьки п'ють і чекати від них допомоги безрезультатно. У видінні я бачу, як бабуся кладе документи на горищі, під дощички, неподалік входу на дах. Там документи на будинок та на земельну ділянку біля міста. Бабця боялася віддати ці документи своїм дітям-алкоголікам, тому з надією розповідала про них онукові.

Коли я побачила це видіння, то відразу захотіла розповісти про папери хлопчині. Але я не була впевнена, що він буде мене слухати і зрозуміє, про що я. Поки всі обговорювали наші подальші дії, я роздумувала про те, як натякнути офіціанту про його скарб від бабці.

Хлопчина через чотири хвилини підійшов з кавою, і я така, наче не звертаю на нього уваги:

— Як би я хотіла зараз поїхати до бабусі, залізти на дах і влаштувати там будиночок, як в дитинстві. А на горищі повісити гамак. Відкрити велику старовинну скриню і переміряти старі речі. А ще в мене під дахом завжди були складені всі нічки, я там ховала біжутерію і кольорові камінці. Для мене тоді це були справжні скарби. А ще гроші з листочків. Ви мали такі скарби?

Мої друзі глянули на мене, як на припадочну. Вони говорять про вбитих людей, а я про бабусине горище.

— Тебе, що бере зранку?— здивувалася Руслана. Ти ж минулого разу в селі кричала, що це ж...па географії і тобі потрібно швидше повертатися в цивілізацію. Дивні в тебе бажання, я б краще поїхала на море. Літо майже закінчується, а я була в селі, в лісі, в дивному санаторії, а от море якось минула. Може поїдемо, поки чотири дні вихідних?

Хлопчина офіціант після моїх слів згадав про бабусину розповідь, про горище і документи. Не знаю, поїде він за тими документами чи ні, але десь сильно в глибині душі я щиро вірила, що він скористається цим шансом і вирішить питання з житлом.

Лише після випадку з офіціантом до мене дійшло, яка в мене здібність.

Бентежило лише те, що видіння якісь такі випадкові і я не знаю ще, як їх контролювати. А ще стало так приємно, я ніби й людині допомогла, й при цьому зовсім не напругалася.

-А давайте справді поїдемо на море!!— перервав мої думки Дмитро. - Наші питання практично вирішені, ми маємо чотири дні часу і я думаю, заробили собі нормальний

відпочинок. Ваші речі в багажнику авто. У мене є невеличкий будиночок в Затоці, я правда здаю його, попрошу не брати нікого кілька днів, можемо ним скористатися. Поїхали!!!

— Ого, Дмитро, то ти мажор, будинок біля моря. Ідея класна. Я згодна.

Ця ідея нас відразу оживила. Було прийнято рішення поїхати до готелю, забрати всі свої речі і в три години зустрітися на ресепшині.

РОЗДІЛ. 25 НА ДОРОГУ

Ми з Русланою практично зібралися. Та що там збирати — одну кофту і двоє трусів, раптом пролунав стук у двері. Ми переглянулися:

— Ми ж домовилися зустрітися в три години, що їм потрібно, — почала бормотіти я по дорозі до дверей.

Але ні, це знову були з обслуговування номерів, нам від адміністрації передали ще один подарунок. В номер досить впевнено зайшла молода білява дівчина з розносом, на якому стояла корзинка з фруктами та десертом "тірамісу". Кімнату відразу наповнив солодкий аромат. Дівчина лишила рознос на столику, попрощалася і вийшла. Я простягла руку до десерту і не встигла я посмакувати, як мене знову охопило видіння. Я побачила, як моя однокласниця Аліна посипає їжу якимсь дивним порошком, при цьому розмовляє по телефону і впевнено обіцяє комусь привезти на вечір ще чотири людини. Ця ж невидима сила наче здавила мені руку і я так розгубилася, що випустила піалку з десертом. Руслана витріщилася на мене і не могла зрозуміти, що зі мною діється. Збоку мої рухи були схожі на якісь нервові конвульсії. Руслана швиденько кинулася до мене і хотіла допомогти все підняти, але я якимось незрозумілим рухом махнула вверху рукою і зачепила ще й піднос з усіма десертами, який з брязкотом рухнув на землю.

Приваблива смакота перетворилася на незрозумілу "кашу-малашу". Ми завмерли... Хвилин дві була тиша, потім моя подруга просто важко зітхнула і пішла по смітник. Майже двадцять хвилин ми витратили на прибирання.

Увесь час, що ми прибирали, Руслана молилася і молилася про те, що не встигла скуштувати таку смакоту. А я мовчала. Мені не хотілося розповідати про своє дивне видіння.

Після прибирання ми зібралися досить швидко. Раніше на сорок хвилин.

Руслана запропонувала зайти до хлопців, якщо вони теж зібрані, ми можемо виїхати, адже кілька хвилин нічого не змінять.

Стукаю в двері, мені відкриває Дмитро з кавою в руках.

-Ти де взяв каву?— відразу почала я допитувати Дмитра.

-В барі готелю замовив, мені прямо в номер принесли. А ти чому така переляка...,— він не договорив, а просто сповз на підлогу.

Віталік відразу здогадався, що щось не так.

— Ви готові? Швидко йдіть до авто! — скомандував Віталік, натягуючи штани.

Я не могла зрозуміти, що робити, піднімати Дмитра чи бігти до авто. Віталік показав

на двері ще раз.

— Йдіть до авто і робіть вигляд в коридорі, що ви сонні, позіхайте, пересувайтеся дуже повільно. Я попідкуюся про Дмитра. Зрозуміли?

Ми закивали і направились до виходу. Я перед кожною камерою готелю намагалася позіхати. Віталік погрузив на себе Дмитра і вийшов на стоянку через вихід для персоналу. Ми допомогли йому заховати Дмитра в авто та вкласти всі сумки. За першим же поворотом Віталік почав мене розпитувати.

— Що це було? Нам що насипали щось у каву?

— Ну... це... ну... і я розповіла їм своє видіння.

— Я не сильно у все це вірю, але дякую!

Я ж просто кивнула у відповідь.

— Що будемо робити далі? В нас сплячий Дмитро, не закрите питання по торгівлі органами і моя найліпша подруга з глюками. Ситуація так собі, — досить серйозно виговорилися Руслана.

— У мене не глюки, а видіння. Торгівлею органами має займатися прокуратура, ми тут до чого? А Дмитро в дорозі проспиться, поки доїдемо до моря, його відпустить. Ми ж їдемо на море? — уточнила я у Віталіка.

Той просто кивнув.

— Затока, так Затока, треба від цього всього відпочити. — Він поправив сидіння і сильніше натис на педаль газу.

Вже практично за містом Віталік подзвонив якомусь мужику, розповів, що з нами трапилося і попросив звернути увагу на адміністраторку готелю. Також повідомив, що нас кілька днів не буде в місті.

Доїхали за шість годин, дорога була не дуже вільною, бо перед вихідними.

Дмитро продовжував спати і головною проблемою стало те, що ми не знали, де його будинок в Затоці. Віталік спробував його розбудити, але той просто щось промукав і продовжив далі сопіти. Поїздивши містом, ми вирішили запаркуватися максимально близько до моря, щоб Дмитро, коли прокинеться міг швидко нас знайти.

Ми з Русланою відразу побігли до води. Теплі хвилі лоскотали ноги. Не зважаючи на те, що на вулиці був пізній вечір, на пляжі гуляло досить багато людей.

— А якщо Дмитро буде всю ніч спати, ми що тут до ранку будемо? Я їсти хочу, — порушила вечірню тишу Руслана.

— Я б теж не відмовився щось поїсти, — погодився Віталік.

Ми пополоסקали ноги в теплій морській воді, а Віталік навіть поплавав. На все про все пройшла година часу, коли раптом ми почули якийсь шурхіт позаду нас.

Всі відразу обернулися і почали вглядатися в темряву і тут з'явився Дмитро. Мені було його шкода, він виглядав як медвідь після зимової сплячки і ледь-ледь переставляв ноги. Вибравшись з машини на пляж, він хвилин п'ять роздивлявся навколо, намагаючись розібратися, де він є. Хотів щось у нас запитати, але вийшло

якесь незрозуміле мичання. Склалося враження, що він забув, як розмовляти.

Всі посміхнулися, але мовчали. Просто чекали, що буде далі. Дмитро постояв ще

кілька хвилин, нарешті видавив з себе фразу:

-Де я?

-Поки ти спав, ми привезли тебе в Затоку, вирішили не віддавати на органи.

То де там твій будинок? — запитав Віталік.

— Ну-у-у, там, — і він просто махнув рукою вліво.

— О це дуже зрозуміло. Ти зможеш показати дорогу? — відразу уточнив Віталік.

Дмитро кивнув, розвернувся і пішов сів назад в авто, ми дружньо послідували за ним. Від'їхали від пляжу метрів двісті і Дмитро такий:

— А скільки зараз годин і який день? Мої квартиранти поїдуть у суботу після десятої ранку. Голова болить жахливо, може станеш біля аптеки, я куплю таблетку?

— Дуже добре. Зараз тільки дві години ночі, що ми будемо робити до 10:00 ранку? А ще я теж дуже хочу їсти, — не стримала я свої емоції.

— Ми можемо поїхати в нічну кафешку і поїмо, і побудемо до ранку. Я виспаний, — іронічно відповів Дмитро.

З цією ідеєю погодилися всі. Віталік спочатку став біля аптеки, а потім, від'їхавши не дуже далеко, зупинився біля нічного кальян-бару. Тускле світло, точніше напівтемрява, дуже оригінально і гарно підсвічується барна стійка, в повітрі аромат дині і шоколаду. Мій шлунок аж забурчав. Хотілося сісти за стіл і закомандувати: "несіть їжу всю, яка є, і швидко"!!!

Столи стояли під стіною, середина залу була порожня, мабуть для танців. Людей не багато, в одному кутку парочка закоханих обнімалася, а в другому кінці залу – компанія з шести чоловік. Ми всілися за середній столик. Підійшла дівчина— офіціантка невеликого зросту з досить відкритим декольте. Хлопці відразу оцінили наряд дівчини. Дмитро навіть забув про головний біль і просто витріщився на офіціантку. Вона ж не засоромилася ні на грам. Видно робота в такому місці і виріз на кофтині її вже давно не бентежить, просто звикла, що чоловіки витріщаються, а ще це додаткові чайові. Вона привіталася, розклала меню, ввічливо посміхнулася і хотіла була піти, але Руслана її затримала.

— Підкажіть, будь ласка, що у Вас є з приготованих страв, щоб довго не чекати?

Офіціантка задумалася, а потім запропонувала гамбургери, суші та салат. Все потрібно готувати, але це те, що можуть принести якнайшвидше. Ми вибрали по гамбургеру і салату.

Віталік віддав Дмитру ключі від машини і замовив собі бокал пива. Ми з Русланою підтримали Віталіка і теж замовили собі по бокалу пива. Дмитру ще трохи боліла голова і оскільки він тепер за кермом, то замовив собі зелений чай.

Наша нічна вечерея тривала години півтори, спочатку принесли холодного пива, потім салати і нарешті гамбургери. Кухня в цьому закладі виявилася достатньо смачною, чи то ми були сильно голодні, але з'їли все із задоволенням. Потім замовили ще по бокалу пива, потім ще по одному і о п'ятій ранку ми вже покидали кафешку. Попхалися знову гуляти біля моря.

Ми з Русланою — веселі і п'яні, Віталік був менше напідпитку, чи то мені

просто так здавалося, а от Дмитро просто з нас тішився.

Увесь час, що ми сиділи в кафе, Руслана постійно просила Віталіка, щоб він щось розповів про себе. Година доставання завершилася згодою, він здався.

Виявляється, він вже був одружений, але його дружина загинула два роки тому в автокатастрофі. В авто в'їхав п'яний водій, який виявився місцевим суддею. Звичайно рідні його дружини та Віталік не змогли нікому нічого довести, але він після цього випадку завів дуже багато корисних знайомств.

Віталік дуже важко переживав втрату, бо дружина була ще й на четвертому місяці вагітності. Довгий час пив до стадії валяння під забором. Спав і на лавочках в парку, одним словом, опустився до алкоголіка. Одного дня його побачив рідний дядько, який і забрав до себе на роботу. Мотивував це тим, якщо тобі ніхто не зміг допомогти, то ти стань тією людиною, яка допомагає.

З алкогольного коматозу дядько його виводив у дуже цікавий спосіб. Закрив на два тижні у якійсь кімнаті, де стояли тільки стіл, ліжко, відро, два стільці і шафа забита книжками. Телевізора не було. Їсти йому приносив двічі на день. Спочатку Віталій кричав, матюкався, потім плакав, а потім просто змирився і прийняв рішення жити далі.

Після виходу з коматозу його відправили на пів року на навчальні курси, які він пройшов досить вдало, а вже згодом дядько забрав до себе в СБУ.

Перший рік він займався звичайними розслідуваннями, а вже пізніше його перевели у спеціальний підрозділ, де він зараз і працює. Вони ведуть великі справи, які пов'язані з безпекою держави. Наш геоприсрій – це теж частина його роботи, а от "сіра папка", яку ми йому показали, стала бонусом, або точніше ще однією справою про змову у вищих колах медичної сфери країни.

Розповідь Віталіка нас не лише вразила, а дала зрозуміти, що він на нашому боці.

О шостій ранку на пляжі практично нікого не було. Лише трохи далі ми зустріли чоловіка з металошукачем, який бродив по березі та збирав, загублені туристами, прикраси. Цікавий спосіб заробітку.

Я думаю, що в той момент кожен з нас подумав про геоприсрій, але всі мовчали, ніхто не мав бажання знову піднімати цю тему.

О сьомій ранку на пляж починали сходитися туристи. При чому більшість якісь бабусі, молодь в цей час ще спить.

За годину нас почало морити на сон. Хлопці запропонували поспати кілька годин в машині, а після десятої їхати до Дмитрового будинку. Так як особливого вибору не було, ми погодилися і пішли спати в авто.

Я прокинулася від того, що хлопці про щось розмовляють. Віталік розповідав Дмитру про те, що йому дзвонили з роботи і повідомили про те, що адміністраторку готелю вже затримали.

Виявляється вона давно товаришувала з заступником головного лікаря, з яким познайомилась випадково в готелі, пізніше через свого коханця – директора готелю ввійшла з ними в долю і допомагала збирати інформацію про людей, яких вони

відправляли на органи. Більшу частину жертв обирали з самотніх або бідних людей. Вони добре знали кому і скільки заплатити, щоб справу в поліції перестали розслідувати. А найстрашніше, що в процесі були задіяні такі люди, що ніхто ніколи б не подумав. Як з'ясували, то систему торгівлі налагодив помічник міністра економіки, але, щоб не афішувати про це на увесь світ та не створювати прецедент для виникнення міжнародного скандалу або інших незрозумілих проблем з сусідніми країнами, його тихенько зняли і примусили покинути Україну. Я так зрозумів, що він відкупився. Коли затримали Аліну, то вона не довго соромилася і вже на другий день здала всіх, кого могла, за умови, що вийде через 18 років, замість пожиттєвого терміну. Таке в нас правосуддя. Не знаю, як, але Директор готелю вийшов "сухим із води", на нього не було ніяких доказів та й Аліна стверджувала, що він був "не в темі". Хлопці в це не вірять, тому за ним поки ведеться спостереження.

Я крізь сон чула Віталіка, але в моїй душі його слова спокою не викликали. Я чомусь була впевнена, що це ще не все.

РОЗДІЛ 26. ХТОСЬ ПОМРЕ.

Ніч без сну, довга дорога і вплив алкоголю повернув мене назад в сон.

Прокинулася я знову вже від дивного шуршання поряд. Протерла очі і бачу, що ми стоїмо поруч з якимось будинком прямо біля смітника. Здоровенний лахматий чорний кіт зверху на баку намагається щось дістати собі з пакету. Я оглянулася навколо, сиджу сама в машині, ніде нікого більш не видно. Я вийшла з авто, а кіт не очікував, що хтось є поруч і від переляку рванув на дорогу, прямо під колеса, проїжджаючого поруч, буса.

— Да, бл***дь, нормально день почався, кіт мертвий, — прошепотіла я сама до себе і повернулася назад в авто. Раптом з-за рогу з'явилася Руслана.

— О, ти прокинулася, пішли – побачиш Дмитрову хатинку. Тут класно!

— Русь, через мене тільки-но кіт загинув, я почуваю себе вбивцею.

— Що? Що ти несеш, який ще кіт?

— Подивися. Він тут у смітнику шуршав, а я вийшла з машини і злякала його, він рвонув на дорогу і прямо під колеса буса, — і я махнула рукою в сторону дороги.

— Ох, блін... Треба ж таке. Бідолаха. Ну що тут поробиш, сам винний. Що ж він ляканий такий... був. Фу, мене зараз знудить, пішли в будинок.

Я погодилася та побрела за подругою.

Ми зайшли в будинок. Досить гарно та затишно. Все оформлено в пастельних тонах, просто та без пафосу. Дві кімнати, одна простора з двома ліжками і диваном, а друга трохи менша з великим двоспальним ліжком. Велика ванна з душовою кабінкою та окремим туалетом.

Привітавшись з хлопцями, я кинула свої речі на диван і пішла прямою наводкою в душ. Коли я вийшла з ванної, мої друзі вже закінчували накривати стіл, мені лишилося сісти і поїсти.

— Які плани на сьогодні? Чим займемося? — запитала я.

— Спочатку тобі потрібно похоронити сусідського кота, — почав наді мною

знущатися Дмитро.

— Дуже смішно, дай хоч поїсти.

Їм Руслана вже встигла розповісти про те, що через мене загинула бідолашна тварина.

— Я серйозно, які плани?

— Які можуть бути плани? Пляж, пиво, обличчям в пісок і багато-багато засмаги, — ввічливо і так спокійно запропонував Віталік. Ми всі засміялися, але погодилися з ним.

Пройшла година і вся компанія жарила боки на пляжі. Пиво, креветки, тепла морська

вода. Я вперше за весь час була спокійною і веселою. На морі ми пробули практично до вечора, десь о шостій годині я запропонувала сходити до кафешки на вечерю.

Алкоголь завжди має свої наслідки. Віталік з Русланою знайшли спільну мову, вони розмовляли на різноманітні теми, а ми з Дмитром просто насолоджувалися відпочинком, пили пиво, плавали і тихенько обгоряли.

В кафе я від алкоголю відмовилась, розуміла, що мені вже досить. Після вечері ми вирішили погуляти ще годинку по набережній і повернутися додому спати, щоб завтра трохи раніше вийти на пляж. Гуляючи вздовж моря, ми фотографувалися, взяли ще по пиву, потім ще вина, знову фотки, знову вино і повернулися до будинку близько одинадцятої всі п'янючі.

Раптом у Дмитра задзвонив телефон, по його обличчю було видно, що він не сильно задоволений дзвінком. Телефон жужжав, а той не брав слухавку, морозився. Не знаю, що його дратувало в цьому дзвінку, але він побродив по хаті ще кілька хвилин, повідомив нам, що йде спати, влігся на дивані і захропів.

Робити було нічого, ми вирішили зробити теж саме – піти спати.

Я прокинулася від того, що мене всю колотить. Сон приснився жахливий. Я стою на краю прірви, а позаду великий чоловік мене штовхає в спину, промовляючи: "що моє місце знизу, падай". Я чіпляюся за гілки кущів, що ростуть поруч і намагаюся втриматися, щоб не злетіти зі скелі. Небо над морем багряно-червоне і практично кожної хвилини то зліва, то справа спалахують блискавиці. Далеко внизу шумить великий коловорот. Ніби-то він має затягти мене на самісіньке дно безодні.

Врешті-решт я починаю кричати: — Що Ви робите? Чому? Залиште мене! На що чоловік відповідає.

— Твій дар, твоє прокляття. Ти можеш пити, але кожен твій день в алкогольному стані вбиває того, хто поруч. Ти п'єш, вони вмирають... Всі довкола вмирають, ти їх знищуєш.

Я прокинулася. Наче сон, але мені було так страшно. Хвилин двадцять я вертілася, роздумуючи над тим кошмаром. Нарешті заспокоївшись, я натягла на себе ковдру і знову заснула. Але сон повернувся. Тільки цього разу над прірвою біля мене стояла та сама бабуся з панського маєтку, у блакитній хустині і розповідала:

— Ти вистояла, пишаюся тобою, не впала зі скелі. Ти ж зрозуміла, що він мав на

увазі? Як тільки ти починаєш пити, поряд з тобою має хтось загинути, це може бути тварина, а може бути й людина. І дуже добре, якщо це тварина. Такі правила твого дару..... Видіння приходять незалежно від того, хочеш ти їх бачити чи ні. Так з тобою

спілкується Святий Дух. А пристрій потрібно правильно використати, час настав...

Я знову прокинулася. Хрінь якась, я про пристрій вже й забула. Що може значити поряд зі мною хтось буде вмирати? Мені що не можна пити? Хто такий Святий Дух?

Питань було більше ніж відповідей. Лягати знову спати я вже боялася, тому просто пішла на кухню, закрила за собою двері і вирішила чимось зайнятися. Буду готувати сніданок.

Млинці були практично готові, коли на кухню забрела Руслана.

— Доброго ранку. У мене дикий сушняк. Пити! Пити! О, вода. — І вона залпом випила пів пляшки мінералки. Нарешті, насолодившись водою вдосталь, почала допитуватися.

— А ти чому не спиш? Теж сушняк чи ти вирішила сьогодні побути домогосподаркою?

— І те, й інше. Сон такий дивний приснився, не змогла більше заснути. Слухай може поїдемо сьогодні в аквапарк?

— В аквапарк, не впевнена, що це гарна ідея, мене досі штормить, я ще п'яна.

Вона сумно так постогнала, розвернулася і побрела в спальню.

Я завершила готувати сніданок і вирішила лягти, подивитися телевізор. Всі спали непробудним сном. Я ввімкнула музичний канал, а за пів години вже спала разом з усіма.

РОЗДІЛ 27. ЗНАЙШЛИ ПРИСТРІЙ

Ранок у нас розпочався в дві години дня. Руслана так тихо встала в туалет, що умудрилася розбудити всіх. Я прокинулася за нею і пішла на кухню ставити чайник, потім ванна і т.д. Кілька хвилин і на столі чотири кружки з гарячою кавою.

— Слухайте, мені сьогодні приснився дуже дивний сон. В ньому якась стара бабця стверджувала, що пристрій у своїх. Ви що не знищили ту штуkenцію? Нас знову будуть шукати?

Хлопці переглянулися і Дмитро опустив голову.

— Ну, я не міг його віддати аби кому. Ти не знаєш всю правду про тих, хто хотів заволодіти цим пристроєм, і це не військові. Зараз наша влада приймає закон про те, що землі можна продавати. І тоді вони зможуть підібрати під себе всі надра. Адже цінна не сама земля, а те, що під нею. Якщо вони отримають доступ до такого ресурсу, як цей геопристрій, то люди просто стануть рабами. Вони вже навіть вирішили, кому яка частина країни належить. Сталася велика проблема, коли знімали колишнього президента, один з його підопічних забрав з собою всі таємні карти, де були розписані реальні підземні ресурси, де є нафта, золото, літій, сланцевий газ і т. д., здається в нього кличка "Стоматолог". Таємниці не на мільйони, а на мільярди долларів ховали за великими металевими дверима.

Документи, таємно вивезені за кордон, є страховкою цього чувака. Ходять слухи,

що лише він знає, де сховані карти. Нові люди, що зараз при владі, не мають цих даних, тому для них дуже важливо отримати наш пристрій.

Нашій компанії поставили задачу винайти пристрій, який швидко, безпомилково і якісно визначає все, що знаходиться під землею на глибині до 200 км. Як виявилось пристрій може визначати навіть більше, ніж планувалося. Він дозволяє розглянути навіть захоронення до самих мікроскопічних деталей, як супер лінза, що визначає не тільки корисні копалини, а й метали, будівлі, точно показує всі предмети, що є під землею. Те, що ми його викрали і заховали, насправді не надовго, пройде час і таке завдання дадуть іншій групі вчених. Я просто затягував час, але проблема так і не вирішена.

— А як ви до нього додумалися? — запитала я.

— Ніяк, одному з наших вчених потрапила до рук дуже древня книга, в якій описувалася будова цього пристрою. Він повторив схему, а за тиждень до завершення роботи він помер від серцевого нападу. Книга зникла. Ми вже самі доробляли методом: вийде – не вийде. А потім я випадково підслухав розмову двох наших співробітників про реальне призначення приладу. Далі ти знаєш, я його засунув у посилку твого брата.

В кімнаті запанувала тиша. Над цією ситуацією думала не лише я. Як тепер правильно вчинити? У нас є супер крута корисна річ, яку ми ніде не можемо застосувати. Мені було і так тошно, а після слів Дмитра стало ще гірше.

— Як можуть звичайним смертним довіряти такі речі, ми просто ніхто і нічого корисного з цим пристроєм зробити не можемо, — вернула наші думки в реальність Руслана.

— Слухайте, ми сюди приїхали відпочивати. Пропоную таки сходити на пляж та відпочивати. Бо я так розумію, що ще день-два і ми знову почнемо гасати по якихось чагарниках. Пофіг на той пристрій, я хочу на море, — скомандувала Руслана і пішла до ванної одягати купальник.

Завершивши наш сніданок-обід, ми зібралися йти на пляж. Не встигли відійти від будинку і десяти метрів, коли нам на зустріч вийшла заплакана сусідка. Вона була дуже засмучена смертю своєї кішки. Їздила за місто її хоронити, а це саме поверталася. Ця тварина для неї була як дитина, вона з нею нянчилася як з рідною. Я підійшла ближче і запитала чи їй не потрібно води чи ще щось і тут мене накрило видіння. Ця жінка молода і вагітна, гуляє по набережній із високим чорнявим чоловіком. Він військовий. А через місяць їй повідомляють, що хлопчина загинув випадково на навчаннях. У дівчини шок, лікарня, викидень. Потім кілька спроб налагодити нові взаємовідносини, але все марно. З часом з'явилася кішка, яка стала її віддушиною.

Мені стало не по собі від цього видіння. Я ледь стрималася, щоб не почати переповідати те, що побачила. Але ніби невідома сила знову не давала мені говорити. Ми поспівчували жінці і пішли далі до моря.

Я почувала себе паскудно. Дурне жахіття, розповідь про пристрій, а ще ця жінка з котом, все це так нагнітало.

Сьогодні на пляжі було вільніше, або через те, що на вулиці стоїть скаженна спека,

а ми йдемо купатися – придурошні.

Жовто-гарячий пісок подразнював п'ятки. Хлопці пішли вперед і поклали покривало поряд з кількома юнаками. З другого боку відпочивало дві дівчини. Одна була з дитиною років шести, а друга схожа на неї, мабуть сестра. Ми з Русланою залишилися засмагати, а хлопці пішли плавати. Малий поряд з нами намагався всіма способами закопати в пісок ноги однієї з дівчат, та постійно шуткувала з племінником і за ними було досить весело спостерігати.

Насміявшись з малого, я вирішила піти поплавати. Заходжу в воду, роблю три кроки вперед і перед моїми очима метрів за двадцять молодого хлопчину починає хапати судорога. Він починає кричати, махати руками, глибина під ним досить велика, бо видно до дна він дістати не може. Люди витріщилися на нього і ніби розгубилися, не розуміють, що відбувається. Нарешті, до Віталіка, видно, дійшло, що відбувається, він вскакує з ковдри і біжить у воду. Пливе до хлопчини, пірнає, хапає його за

волосся і тягне до берега. Люди збіглися, відразу обступили їх. Дмитро нагнувся до хлопця, щоб почати робити штучне дихання, але якраз примчали рятувальники і вже вони привели постраждалого до тями. А через двадцять хвилин хлопчину забрала швидка. Юнак, що тонув, був напідпитку і саме його компанія сиділа поруч з нами. Після всіх подій хлопці почали дякувати Віталіку. Люди на пляжі давай його фотографувати, він же тепер герой. І тут я розумію, що треба "зматуватися", бо зараз наші фотки будуть у всіх соціальних мережах. Дмитро з Віталіком це теж зрозуміли, не пройшло й п'ятнадцяти хвилин, як ми вже виходили з пляжу.

Мені здалося, що сьогодні був найпаскудніший день у моєму житті. Я всю дорогу згадувала нічний кошмар. Мені хотілося сісти у ванній і розплакатися. Навіщо мені той клятий дар. Це ж така відповідальність. Я свої проблеми не можу владнати, а тут ще постійно видіння про інших людей. Я не знала про ту жіночку і її кота, і в мене все було добре, а після побаченого я почуваюся такою винною, що мене аж нудить. А може той хлопець на пляжі тонув теж через мене. Я так сфокусувалася на сомопоїданні, що й не помітила, як ми повернулися до будинку.

Вдома Дмитро запропонував зібрати свої речі, заїхати в кафе повечеряти і повертатися додому. Тут залишатися не бажано. Навідпочивалися....

Вечір ми знову розпочали зі збору речей. Хлопці вклали сумки в багажник, Дмитро віддав ключі жіночці-сусідці, що здавала його житло і ми поїхали до кафе.

Насолодившись вечерею та кавою, вже за годину ми знову були в дорозі.

РОЗДІЛ 28. БУДЕ ВИХІД

В дві години ночі у Віталіка задзвонив телефон. Хлопців від несподіванки аж підкинуло. Він подивився – номер приховано, але трубку підняв. Розмова тривала секунд сорок. Віталік тільки тихенько угукав і кивав головою, наче його хтось бачить. Потім поклав слухавку і спокійним таким голосом повторив все, що йому сказали.

— Питання щодо торгівлі людськими органами повністю закрите. Кілька хвилин тому піймали останнього учасника змови. Твою адміністраторку готелю закрили на 18 років. Тепер розпочнуться суди всіх учасників угруповання, ми маємо бути для дачі

свідчень. Повертаємося додому, даємо покази один раз в суді і все, фініш!

— Шкода, що тільки 18 років. Вона ж теж винна у вбивстві купи людей. Що за країна? Де справедливість? Їх всіх треба розстріляти, щоб інші боялися. Вона вийде у 46 років, це й не так багато, а якщо буде себе добре поводити, то ще раніше, — обурено почала виговорюватися Руслана.

— Ну, Русь, така ціна того, що вона здала своїх спільників. 18 років це теж не мало.— Відповів Віталік.

— Добре, цю проблему вирішили, а що будемо робити із пристроєм? — нестрималася я.

— А ми можемо його переналаштувати, щоб він не метали показував, а лише кості чи старі будівлі? Хай викопують динозаврів. Це ж можна?— запропонувала Руся.

-А це ідея,— задумався Дмитро. Ми можемо попрацювати над тим, що саме він буде виявляти. А ще можна зробити, що якщо хтось захоче його перенастроїти, то він самознищиться. Ну, Руслана, ти молодець, це досить непогана ідея. Я подумаю, як це реалізувати. А Руслана прямо розцвіла від задоволення – її хвалили.

Доїхали під ранок. Було прийнято рішення поїхати на квартиру до Назара, будемо там, поки не перелаштуємо геопристрій. Назар дуже здивувався моєму дзвінку о шостій ранку, але дозволив нам зупинитися в нього вдома.

Я перша зайняла ванну. Дмитро, Віталік та Руслана шуршали на кухні. За пів години ми вже смакували омлет та грінки.

Насолодившись сніданком, ми вирішили сьогодні добре виспатися. Позатуляли штори і вклалися спати.

Коли всі вляглися, я лишила Назарові одну монету. Розповіла, що знайшла її випадково у лісі і хочу попросити, щоб він її продав. Згодна на 70/30. Мені потрібні були гроші, та й Назарові кілька гривень зайвими не будуть.

РОЗДІЛ 29. НОВИНИ

Дмитро влігся перед теликом і клацав підряд всі канали, поки не наштовхнувся на новини, де саме розповідали про затримання цілої сітки викрадачів людей, яких потім перепродавали на органи. Новини привернули увагу нас усіх. У передачі розповіли про більше ніж 412 постраждалих, про мільярди, які були зароблені лікарями-кіллерами. Також поліція з'ясувала, що вони працювали понад шість років. Серед постраждалих є діти від 4 до 17 років. Поки описувався страшний сюжет, перед моїми очима пропливали обличчя всіх цих людей. Ведучий звернувся до глядачів, щоб ті, в кого пропали рідні, підійшли до поліції, можливо вони знайдуть там дані про своїх близьких або навпаки переконаються, що їх там немає.

В кінці сюжету ведучий додав, що один із головних свідків загинув по дорозі у в'язницю, це була молода дівчина Аліна. Слідчі й досі не розуміють, як це сталося, але ми всі переглянулися. Виходить зловили ще не всіх.

Лишався Директор готелю, на якого не знайшли доказів. А ще ми не знали, скільки і яких лікарів затримали. А найвеселіше було те, що ведучий повідомив про трьох свідків, які допоможуть посадити цих страшних вбивць остаточно. Бо вони є тими

людьми, які вижили і звернулися в поліцію.

Віталік занервував. Він не планував, щоб ми брали участь у судовому процесі, але після смерті Аліни нам тепер доведеться бути головними свідками у справі. І хто знає, чим це все ще закінчиться.

Ми навіть не встигли обговорити до кінця новини з телика, коли у Віталіка задзвонив телефон. Його знайомий повідомив про те, що Аліна загинула і ми тепер головні свідки у справі.

Ну, так, він нас геть не здивував.

Дмитро дуже засмутився. Він чудово розумів, що якщо ми будемо виступати в суді, то можуть почати розпитувати, як і чому ми потрапили до того санаторію. Що люди, які шукали геопристрій і вже були впевнені в тому, що він зник, можуть подивитися на це питання по-іншому. Все як завжди – одна проблема чіпляла іншу і перетворювалася на новий "головний біль".

А щодо геопристрою то...

РОЗДІЛ 30. ВІД НАЗАРА.

Це останній розділ книги, яку дописує Наташин брат Назар. Наталі більше немає і вона не може завершити цю розповідь. Два роки тому дорогою до суду вони з Дмитром загинули в автокатастрофі. В їхнє авто на великій швидкості врізалася фура з паливом. Тіла так обгоріли, що не було, що впізнавати. Рятувальники майже добу гасили лісову смугу, яка загорілася після аварії.

Якось випадково я знайшов флешку і відкрив, що б переглянути, що на ній. А коли почав читати, був шокований. Я не знав, що Віталік з СБУ і допомагає посадити лікарів із санаторію, про нашу сусідку Аліну, про сіру папку. Не знав, що Наташа отримала якісь дивні здібності.

Мені дуже захотілося перетворити розповідь зі щоденника сестри в книгу, щоб про те, що відбулося, могли дізнатися люди. Я навіть не уявляв, які події запустить одне невинне прохання "забрати посилку".

Наталина подруга Руслана вже заміжня та вагітна, наче чекає дівчинку, а чоловіка звати Віталік. Може це співпадіння, а може й ні... Саме Руслана й була головним свідком у справі з лікарями, бо я в той час лежав у лікарні з запаленням легень, майже місяць провалявся. Їздив лише на останнє слухання.

Мене дуже зацікавили монети та документ, який моя сестра знайшла біля панського маєтку. Я туди їздив, два дні бродив по тих зарослях, обійшов кожен куток, але так нічого й не знайшов. Цікаво, куди тепер і кому будуть передані таємничі здібності. Чи вони залишаться тепер невідомими для світу?

Де подівся геопристрій, я теж не знаю. Про це знав лише Дмитро. У щоденнику Наталя не встигла дописати.

Якщо чесно, десь у глибині душі я не вірю, що її немає.

Я тебе люблю і дуже сумую за тобою, Сестричко!

Так хочеться повернути її хоч на один день, поговорити....

ДАЛІ БУДЕ.....

Запрошую Вас доєднатись до подорожі в світ цікавих та незвичних подій. Попереду ще один розділ, який захопить вас новими моментами та дасть можливість уявити себе в цікавому світі фентезі.

Всі зображення взяті з мережі Інтернет та не мають безпосередньої прив'язки до вигаданих подій та та місць описаних в книзі.